LYNN FAIRFAX

Sub protecţia iubirii

Traducerea şi adaptarea în limba română de PETRU BĂDICĂ

ALCRIS

M94

Capitolul 1

„Să fii mereu în gardă, bănuiesc că aceasta este condiţia primordială”, îşi spuse Sandy O’Hara, în timp ce privirea îi alunecă spre piciorul gol. Uitându-se către mulţimea de chipuri care o urmăreau cu atenţie, părul blond foarte subţire păru că i se înfioară. Cu o mână îşi aranjă costumul, apoi îşi lăsă braţele să atârne de o parte şi de alta a corpului. Trase cu nesaţ aer în piept, se întoarse pe călcâie şi zâmbi ştrengăreşte.

Apropierea bărbatului acela uriaş fusese atât de rapidă şi de neaşteptată încât în sală se auzi un murmur. Cu o mişcare rapidă, acesta se aruncă asupra ei. Mâinile sale puternice îi strânseră încheietura subţire a mâinii drepte, întorcând-o fulgerător la spate.

În loc să încerce să se ferească din calea atacatorului, Sandy execută o mişcare neaşteptată. Făcu un pas înainte către bărbat şi declanşă o lovitură fulgerătoare care se opri în obrazul acestuia.

Surprins, atacatorul îi eliberă încheietura, dar era prea târziu. În numai câteva secunde era la podea încasând o serie de lovituri năucitoare.

Cei prezenţi în sala sporturilor a Universităţii Georgetown izbucniră în aplauze şi ovaţii. Sandy îi întinse o mână partenerului său de luptă care măsura aproape doi metri. Gus Flower era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât Sandy, dar între ei exista un respect reciproc. Se salutaseră cu o înclinare a trupului, mişcare desprinsă dintr-o veche tradiţie.

— Alte întrebări?, spuse Sandy cu un zâmbet forţat.

— Ce faci dacă cineva vrea să-ţi fure geanta?, se auzi o voce din spate.

— Dar dacă eşti ameninţată cu o armă e mai bine să lupţi sau să rămâi pe loc?, se interesase cineva.

— Şi dacă cineva îţi pune cuţitul la gât? se interesă o tânără.

Gus şi Sandy răspunseră la toate întrebările în timp ce continuau demonstraţia sportivă. Au urmat câteva procedee de autoapărare executate ca la carte de cei doi şi pe care studenţii le-au primit cu un murmur de încântare.

— Cum o femeie atât de frumoasă ca tine e interesată de o treabă atât de periculoasă ca autoapărarea? dori să afle o studentă aflată în primele rânduri.

— Felul în care arăt nu are nimic de-a face cu meseria mea, replică Sandy, ridicând din umeri. Dar dacă vrei să ştii cum de am ales să-i apăr pe alţii, trebuie să ştii că există o tradiţie în acest sens în familia mea. Provin dintr-o familie în care de patru generaţii bărbaţii au fost înrolaţi în cadrul poliţiei din Boston. Buna creştere pe care am primit-o acasă mi-a îndreptat paşii către cursurile unei facultăţi de drept. Numai că, după vreo doi ani, am înţeles că nu e de mine meseria de avocat şi am decis să mă înrolez în serviciile secrete. Ei m-au învăţat tot ceea ce ştiu în materie de autopărare. După patru ani, am decis să mă transfer la „Executive Protection Agency”, cea mai mare firmă de echipamente speciale. Lucrez pentru ei de un an.

Cineva încercă o glumă:

— Ce-ai zice de o întâlnire diseară, să-mi arăţi câteva exerciţii în particular?

— Nu cred că ne gândim la aceleaşi mişcări, răspunse Sandy. O ultimă întrebare, vă rog. În orice caz, cred că am depăşit cu mult programul.

Sperând că întrebarea va fi de natură tehnică, Sandy îndreptă mâna către o fată care părea serioasă în intenţiile sale. Dar de data aceasta Sandy se înşelă amarnic.

Tânăra se ridică în picioare şi o întrebă pe un ton caustic de ce s-a plictisit, dintr-odată, să mai lucreze pentru Serviciile Secrete, mai ales că multe femei ar da orice să fie în poziţia ei.

Dintr-odată amintiri dureroase o năpădiră pe Sandy. Cu vocea tremurând, spuse:

— Din motive… personale. Vedeţi, soţul meu muncea alături de mine în cadrul Serviciilor Secrete, el a fost ucis, iar eu n-am mai putut…

În sală se lăsă o tăcere de mormânt. Se vedea de departe că această întrebare îi zdruncinase tinerei femei echilibrul interior şi controlul. Cu faţa roşie şi ochii plini de lacrimi, încercă să-şi regăsească echilibrul. Zadarnic.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Sandy şi dintr-odată, se înclină scurt şi grav. Apoi se întoarse către partenerul său:

— Te rog, spune câteva cuvinte în încheiere. Apoi, fără un cuvânt, ieşi afară din sală.

* * *

Sandy făcu un duş, îşi uscă părul, îşi puse o cămaşă, o pereche de pantaloni simpli şi o pereche de adidaşi cam ponosiţi.

Pe vremea când lucra împreună cu Philly în cadrul Serviciilor Secrete nu şi-ar fi permis să arate aşa. În ultimul an, a dat mult mai puţină atenţie felului în care arăta, ca şi garderobei sale. Era conştientă de toate acestea dar şi de faptul că în pofida lacrimilor pe care le mai vărsa din când în când perioada de doliu se apropia de sfârşit.

După o jumătate de oră petrecută singură, buna dispoziţie începea să-i revină. îşi luă geanta şi pardesiul şi ieşi în hol, unde o aştepta Gus bine dispus.

Bărbatul, fost agent F.B.I., se apropie de ea şi încercă s-o consoleze:

— Copii aceia nu aveau de unde să ştie, mârâi el, dar n-ai de ce să îţi faci griji, Sandy. M-am ocupat de toate şi

le-am spus eu de ce nu le-ai putut vorbi despre nefericitul acela de accident şi că n-ai putut suporta să lucrezi cot la cot cu toţi prietenii lui de o viaţă în cadrul Serviciilor Secrete. În fine, copiii au înţeles. Ştiu şi ei că lucrurile astea fac parte din viaţă.

— Îţi mulţumesc Gus, spuse Sandy cu recunoştinţă. Ştiu că n-ar fi trebuit să mă supăr în halul ăsta. Dacă stau şi mă gândesc, a trecut deja un an…

Cei doi ieşiră în aerul rece de ianuarie şi Sandy se opri şi îşi puse pardesiul.

Dintr-un buzunar scoase o pereche de mănuşi din piele neagră. Din celălalt scoase o pălărie de lână albastră.

Gus o aşteptă pe Sandy să-şi descuie lacătul de la bicicletă. Era o bicicletă super-performantă cu douăsprezece viteze cu care Sandy gonea pe străzile Washingtonului, pe de o parte pentru că i se părea mai economic, pe de alta pentru că o ţinea într-o formă fizică bună. Tânăra îşi puse mănuşile, îşi trase şapca pe urechi şi se ridică în şa. Gus privi atent drumul acoperit de zăpadă:

— Fii foarte atentă cum conduci, murmură acesta.

— Bine, Gus. Aşa voi face. Te voi contacta cât de curând voi putea. Se aplecă spre el şi-l sărută. Îmi va fi dor de tine, spuse ea pe un ton afectat, după care începu să pedaleze.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, urlă Gus. Dacă nu-ţi va fi pe plac noua slujbă, ştii că te poţi întoarce oricând la noi.

— Aşa voi face, strigă ea în timp ce dispărea după un colţ de stradă. Imediat luă colţul şi o porni cu toată viteza către Capitol Hill, locul în care trebuia să primească ordine privind prima sa misiune.

Sandy cunoştea fiecare piatră de pe străzile Washingtonului şi făcuse o pasiune din a ieşi cu bicicleta pe orice vreme şi în orice anotimp. Cu toate acestea, se afla în întârziere. Sandy îşi parcă bicicleta, urcă în fugă scările Capitoliului şi dădu buzna înăuntru. Se trezi în

apropierea unui grup de turişti, când îşi dădu seama că habar n-are în ce parte a clădirii trebuie să ajungă.

Capitoliul era, de altfel, un loc nu foarte bun pentru a-ţi da o întâlnire. Sandy îşi scoase mănuşile, cercetă buzunarele pentru a găsi hârtia unde îşi notase numărul camerei la care trebuia să ajungă.

Apoi, gândurile îi zburară în altă parte şi privirile i se opriră asupra unui grup de turişti. Se aranjau pentru a face o poză de grup, alături de un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru, impecabil. Deşi acesta stătea cu spatele la ea, Sandy remarcă forma fermă a părului său negru ca şi încercările repetate ale femeilor din grup de a se afla cât mai aproape de el.

Sandy îl privi pe fotograf, un om de vârstă mijlocie îmbrăcat cu o jachetă roşie, care fără îndoială făcea şi el parte din grup şi care gesticula cu mâinile în timp ce se uita atent în obiectiv.

Ce putea să se întâmple cu peticul acela de hârtie? Niciodată nu fusese atât de neatentă. Se gândi să se întoarcă înapoi. Supărată pe ea însăşi, femeia îşi smulse pălăria de pe cap şi îşi aranjă părul blond.

În acel moment, se întâmplară două lucruri. În clipa în care privi pălăria care se odihnea în mâna ei, zări petecul de hârtie buclucaş. În acelaşi timp, cu coada ochiului văzu că aparatul fotografului nu mai era aţintit asupra grupului de turişti ci chiar spre ea.

Fotograful ridică ochii şi privi spre ea. Apoi, ignorându-i atât pe bărbatul acela înalt cât şi pe doamnele care se agitau în jurul lui, alergă direct către Sandy.

— Jiminy, strigă acesta cu o voce respectuoasă. Ce cauţi aici? Am văzut toate tablourile tale, mai puţin pe acela cu jungla, deoarece soţia mea a spus că e indecent.

Când însă se apropie de ea, bărbatul avu un şoc.

— O Jiminy… îmi pare rău. În timp ce realiza confuzia pe care o făcuse, faţa sa rumenă se făcu şi mai roşie. Omul

era vizibil jenat de situaţie.

— Nu face nimic, murmură Sandy, întrebându-se dacă n-ar trebui să poarte ochelari de soare când ieşea în oraş. Genul acesta de întâmplări se repetau mult mai des mai ales după ziua în care Philly murise. E drept că mulţi bărbaţi întorceau adesea capul pe stradă după ea, chiar dacă nu era interesată de ei. Soţiile unor politicieni pe care le păzise se plângeau, în mod repetat, de treaba asta.

Dincolo de stânjeneala turistului, una dintre femei urla pe un ton exasperat.

— Harold, întoarce-te aici chiar acum. Nu vezi că-l faci pe senator să aştepte?

Sandy privi peste capul lui Harold către senator, care îşi răsuci corpul şi-i aruncă o privire rece, plină de tâlc. I se păru că-l cunoaşte de undeva, că-l mai văzuse, dar nu ştia de unde să-l ia.

Sandy nu simţea o mare atracţie faţă de celebrităţi. Asemeni multora dintre cei care lucrau în branşa ei, era mai degrabă indiferentă decât familiară cu feţele politicienilor. Acest senator se distingea prin faptul că era foarte chipeş, se gândi ea, în timp ce adoptă acea atitudine superioară pe care o mai văzuse la tatăl şi la fratele său.

— Oare nu i-am văzut fotografia într-un ziar? se întrebă Sandy, mai mult pentru sine

— Aveţi dreptate domnişoară, i se adresase Harold.

— Mi-e teamă că senatorul, deja, a întârziat la întâlnire. Deci, fiţi amabil să mă urmaţi, se auzi o altă voce.

Un bărbat îl prinse pe Harold de braţ şi-l conduse către grup. Probabil că era vorba de un apropiat al senatorului. În momentul în care Harold ajunsese în mijlocul grupului se întoarse cu jumătatea corpului şi, fixând-o pe Sandy, urlă din toţi plămânii:

— După câte îmi dau eu seama, micuţă domniţă, dumneata ai însărcinări dintre cele mai importante! Nu

poate fi altfel!

O expresie amuzată se putu citi pe faţa senatorului. Instinctiv, Sandy îşi întoarse privirea. Apoi, impacientată, citi bucata de hârtie şi realiză că întârziase la întâlnire. Fără a privi în direcţia senatorului, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, fără să se întrebe dacă direcţia era cea bună.

Capitolul 2

Câteva minute mai târziu, Sandy se afla pe unul dintre holurile intens luminate din aripa Senatului.

— De ce nu mi-am notat pe o hârtie instrucţiunile pe care mi le-a dat portarul?, se întrebă în gând. La dreapta, apoi la stânga şi din nou la dreapta. „Uşa pe care o cauţi se află la capătul holului. N-ai cum să n-o vezi”, îi spusese portarul pe un ton familiar. Pentru că se simţea pierdută, hotărî că e momentul să recapete eficienţa pentru care o admirau toţi colegii.

Se opri un moment şi privi cu atenţie în toate părţile. Se îndreptă hotărâtă către o uşă care n-avea niciun indicator, aflată la capătul culoarului. Puse mâna pe clanţă şi trase aer adânc în piept. Dacă n-a uitat nimic din instrucţiunile portarului, atunci acela era biroul pe care îl căuta. Dacă nu…

Apăsă clanţa cu hotărâre, deschise uşa cât să poată vedea dincolo când…

— O, nu, murmură Sandy în timp ce privirile îi căzură pe măturile aşezate în dezordine şi pe obiectele de curăţat frumos ordonate în încăperea care fără îndoială nu era altceva decât camera de serviciu.

— Nu poate fi adevărat, spuse Sandy pentru sine, în timp ce de afară se auzeau zgomote de paşi care se îndreptau către locul unde se afla. În timp ce privea dezorientată prin încăpere, făcu un pas înapoi ciocnindu-se cu violenţă de un trup masiv de bărbat care dăduse buzna peste ea. Impactul fusese atât de puternic încât Sandy ar fi căzut la pământ dacă bărbatul n-ar fi prins-o în ultima

clipă în braţe. Acesta privi cu atenţie prin camera de serviciu şi închise uşa încet.

Când îşi recăpătă echilibrul, putu să remarce nasul acvilin, părul negru, pe alocuri puţin grizonant pe la tâmple al nou-venitului şi imediat îşi dădu seama că bărbatul din faţa ei era senatorul pe care-l zărise adineauri.

Sandy îşi dădu seama că acel bărbat chipeş şi carismatic era urmărit în momentul în care a dat buzna peste ea în camera de serviciu. Aceasta era cufundată într-o beznă totală.

— Ce… începu ea, dar imediat o mână îi astupă gura.

— Linişte… trebuie să fie foarte aproape, se auzi o voce mai mult şoptită.

Voia să ceară o explicaţie când auzi într-adevăr zgomot de paşi şi voci foarte aproape de locul în care se aflau.

În timp ce braţele senatorului o ţineau strâns de talie, Sandy se aştepta la orice. În întunericul încăperii, senatorul o trase către el şi o sărută lung şi pasional pe buze!

Sandy nu se împotrivi. Nu încercă să lupte pentru a se elibera, nici nu zbieră după ajutor. Mai degrabă, răspunsul său fusese mecanic, de parcă se antrenase luni de zile pentru acel moment.

Îşi recăpătă stăpânirea de sine imediat. Sandy îl trase către ea şi în timp ce pieptul ei era strâns lipit de al lui, îl prinse de talie şi-l întoarse cu o sută optzeci de grade. Acum era ea stăpână pe situaţie.

Ceva ciudat se întâmplase, însă. Habar n-avea de intenţiile sau de numele lui, dar simţea că dacă l-ar putea privi şi numai pentru o clipă, bărbatul i-ar deveni familiar. Îi simţise pieptul puternic, muşchii braţelor, suflarea plăcută… În timp ce o strângea în braţe cu multă pasiune, Sandy închisese ochii simţind cum o căldură venită de

undeva din inimă se înălţa şi-i învăluia tot corpul.

Dintr-odată, senatorul se trase înapoi, crăpă uşa puţin şi privi afară. Sandy nu auzea nimic decât bătăile inimii sale. Oricine ar fi fost urmăritorii senatorului, era clar că dispăruseră pe coridoarele Capitoliului.

În ce fel de scandal naţional probabil că juca şi ea un rol, în aceste momente, habar n-avea. Desigur, îi oferise senatorului un loc unde să se ascundă chiar la momentul oportun. Dar de ce o sărutase? Şi de ce stătea ea acolo fără reacţie, vrăjită parcă de mirosul parfumului lui de cea mai bună calitate? Sandy n-avea răspunsuri la aceste întrebări.

— Calea este liberă, şopti el către Sandy. Sunt sigur că am fost salvat de un personaj cu îndatoriri importante, şopti el în timp ce se strecura pe uşă afară.

Sandy nu răspunse. Înainte ca Sandy să-i ceară o explicaţie, senatorul se aplecă spre ea, o sărută părinteşte pe frunte şi îi spuse simplu „mulţumesc”. Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Sandy rămase pe loc, întrebându-se ce se întâmplă cu ea. „Cu ce drept un străin şi-a permis să mă sărute?”. Un sentiment de furie creştea în interiorul ei, gândindu-se la tot ce i se întâmplase cu numai câteva minute înainte.

Sandy o luă la fugă, simţind că deja a întârziat aproape jumătate de oră şi jurându-şi să acorde mai multă atenţie la ceea ce face. După zece minute se afla în faţa uşii căutate.

* * *

Dădu buzna înăuntru şi se scuză de întârziere. Secretara îi oferi un scaun şi o asigură că nu e nicio problemă, deoarece domnul Milner – fostul şef al lui Sandy pe când aceasta lucra în Serviciile Secrete – se afla într-o discuţie.

Sandy îşi trase puţin sufletul, înainte ca atenţia să-i fie atrasă de urletele care se auzeau din biroul domnului

Milner. Cineva ţipa atât de tare încât lui Sandy îi era imposibil să nu înţeleagă că se vorbea tocmai despre ea.

Auzi o voce cu un puternic accent irlandez, care era

— Cel mai probabil – a vizitatorului.

— Ai habar de ceea ce faci, omule? Încerci să ne distrugi? Când ţi-am cerut un om care să ne protejeze, nu ne-am referit la un idiot care să fie recunoscut de la o poştă pentru că nu se descurcă în societate. Acum mergi în extrema cealaltă? Vrei să ne trimiţi o fetişcană?

— Fii rezonabil, Fitzz. Cred că nu eşti conştient de ce poate fata asta. Are centura neagră în karate. Apoi, nu uita cel mai important lucru… dar probabil că fostul său şef preferă să-i şoptească ceva interlocutorului său, astfel că Sandy nu putu să audă mai mult.

— Nu te preocupa prea mult de lucrurile astea, draga mea. Sunt sigur că domnul Milner se va ocupa de toate, îi spuse secretara.

— Sunt convinsă, zâmbi Sandy.

— Ascultă, draga mea, ar trebui să ştii că această slujbă este jinduită de întreg Serviciul Secret. Înăuntru cu domnul Milner este Fitzpatrick Kennealy, mâna dreaptă a lui Rexford şi, crede-mă, spumegă de furie. Dar dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face nicio grijă. Sunt convinsă că domnul Milner n-ar face nicio mişcare dacă n-ar fi convins că domnul Ken Rexford nu şi-ar da, în cele din urmă, acordul.

— Ken Rexford?, murmură Sandy.

— A-ha, râse secretara. Ken Rexford – o să fii singura sa gardă de corp pentru o perioadă de trei luni de zile în care fostul senator Ken Rexford se va afla într-o croazieră în jurul lumii. Nu trebuie să-ţi spun că e vorba de cineva despre care se spune că într-o zi va candida la preşedinţie, că e cel mai dorit burlac nu numai din California, ci din întreaga lume… şi asta nu doar pentru că arată foarte bine, ci pentru că e putred de bogat. Dragă, dacă aş fi

singură trei luni cu senatorul…

— Senatorul Rexford! Acesta e numele pe care trebuia să-l asocieze cu acea faţă pe care Sandy nu şi-o putea scoate din minte. Despre el era vorba. Senatorul care a intrigat pe toată lumea atunci când a anunţat că se retrage din cursa pentru Senat deşi nu avea niciun adversar pe măsură. Mulţi au spus că a făcut-o pentru a evita un scandal. Sandy era confuză şi întregul său chip devenise roşu de stânjeneală.

— Eşti bine, draga mea? o întrebă secretara. De regulă, pentru astfel de chestiuni se apelează la angajaţi ai Serviciilor Secrete, chiar dacă senatorul nu mai este decât o simplă persoană privată. Acum însă, domnul Milner a fost de părere că ar fi mult mai bine dacă s-ar apela la o firmă privată pentru a-i asigura protecţia senatorului.

Înainte ca Sandy să se poată gândi în linişte la cele spuse de secretară, uşa biroului se deschise şi în faţa ei apărură două figuri cunoscute. Sandy îşi dădu seama că-l cunoaşte pe omul care îl însoţea pe Milner. Era cel care-l puse la punct pe Harold, mai devreme.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre ea:

— Sunt bucuros că ai putut veni, îi spuse Foster prieteneşte. Sandy O'Hara, vreau să ţi-l prezint pe Fitzpatrick Kenneally, mâna dreaptă şi avocatul fostului senator de California, Ken Rexford.

— Bună, domnişoară O'Hara, zise acesta după care, recunoscând-o, nu putu decât să murmure:

— Doamne apără-ne, eşti chiar tu.

— O, dar văd că vă cunoaşteţi, spuse fostul şef a lui Sandy.

— Dacă ne cunoaştem? De ce nu mi-ai spus că e vorba de o astfel de frumuseţe? Cred că la mijloc a fost o confuzie. De ce foloseşti numele Sandy când în acte eşti Sarah? întrebă Kennely.

— Sandra nu este numele meu. În familia mea s-au

născut numai băieţi, iar fratele meu mai mare a fost botezat Alexandru, aşa că Sandra este o prescurtare de la Alexandra. Aşa că pentru a nu crea confuzie, m-au numit Sandy. Scrie şi în certificatul meu de naştere – Sandy O'Hara. îmi pare rău dacă am creat confuzie, declară strengăreşte Sandy.

— Am înţeles, nu mai am nevoie de nicio explicaţie. În timp ce se îndrepta spre uşă Kenneally declară pe un ton ferm:

— Am să-l informez pe senator cu cele discutate.

Imediat ce uşa se închise în urma bărbatului, Foster

Milner o luă protector pe Sandy după umeri şi o introduse în biroul său.

— Ei bine Sandy, spuse el aproape şoptit. Cred că atunci când te-am recomandat am uitat să menţionez că te cheamă Sandy O'Hara. Cred că senatorul va avea aceeaşi reacţie negativă ca şi Kenneally, dar eu sunt convins că eşti cea mai potrivită pentru această slujbă. Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Fostul ei şef îi comunică faptul că misiunea ei va fi una sub acoperire şi-i ceru să se folosească de toată priceperea pentru a nu se deconspira. îi explică faptul că misiunea sa n-ar trebui să fie prea de dificilă. Prezenţa unei gărzi de corp la bordul vaporului cu care senatorul Rexford face o croazieră ar trebui să fie doar o formalitate.

— Este o măsură de precauţie în plus. Cu persoanele publice din ziua de azi nu poţi şti niciodată, o lămuri Milner.

Acesta îi prezentă itinerariul – Los Angeles, Hawaii, Pago Pago, câteva insule din Pacific de care nici nu auzise, Manila, Hong Kong, Bangkok, Sri Lanka, Bombay, Mahe, Cape Town, Rio, Salvador de Bahia…

Îi spuse că în majoritatea acestor locuri, senatorul are afaceri importante, astfel că Rexford va putea să îmbine plăcerea unei călătorii liniştite cu soluţionarea unor

chestiuni personale de maximă importanţă.

— În momentele în care senatorul se va afla în mijlocul oamenilor, va trebui să fii în alertă maximă. În orice caz, toţi pasagerii care vor călători cu senatorul au fost verificaţi şi vei avea acces la dosarele lor. Dar, în orice caz, în cea mai mare parte a timpului te poţi considera ca într-o vacanţă, o lămuri fostul ei şef. Cu toate astea, ar trebui să-ţi pui la punct garderoba, pentru că vei avea de-a face cu o societate simandicoasă, o avertiză bărbatul.

— Bravo, când mă gândesc că n-am mai pus o rochie elegantă pe mine de când am părăsit Serviciile Secrete.

— O să te descurci tu. Va trebui să fii la Los Angeles la sfârşitul acestei luni, gata de îmbarcare. De restul ne ocupăm noi.

— Ei bine, dacă toate au fost decise deja… spuse Sandy care dădu să se ridice.

— Nu mai e loc de întors. Sper că nu vrei să dai cu piciorul unei astfel de ocazii, spuse Milner cu un glas în care se simţi o umbră de dojană. Şi în orice caz nu cred că mai puteai sta retrasă la Los Angeles la nesfârşit predând lecţii de autoapărare unor studenţi. Cred că e vremea să te desprinzi de trecut. Ştim amândoi că Philly ar fi fost de acord să duci la bun sfârşit această misiune.

— Cred că ai dreptate. Accept această provocare.

Imediat ce plecă din biroul lui Foster, prin minte îi trecu fulgerător imaginea unui bărbat, dar nu a fostului soţ decedat care o bântuia în fiecare noapte. Era un alt chip. Complet diferit de omul care crescuse alături de ea şi care-i devenise, la un moment dat, soţ.

O faţă întunecată, în timp ce a lui Philly era una senină… puţin amuzată, în timp ce Philly era mereu serios şi iscoditoare, spre deosebire de Philly care părea inocenţa întruchipată. Se simţea confuză. Se

Întreba cum prezenţa unui bărbat, într-o cameră de serviciu, pe întuneric, putuse să o tulbure în asemenea hal.

În timp ce-şi descuia cifrul de la bicicletă îşi jură că în cele trei luni pe care le va petrece alături de senatorul Keneth Rexford nu va permite ca sentimentelor puternice pe care nu le mai încercase decât faţă de Philly să-i invadeze din nou viaţa.

Sandy se gândi la reputaţia senatorului.

— Probabil că a fost nevoit să se retragă din cursa pentru Senat pentru a evita unele dezvăluiri care l-ar fi putut costa enorm. A decis să nu candideze pentru a-şi apăra reputaţia, sau ce a mai rămas din ea, şopti Sandy.

Se hotărî să trateze acest angajament ca pe oricare altul, chiar dacă poate senatorul o va privi ca pe o simplă fetişcană şi-i va da tot felul de însărcinări minore.

— Probabil că va dori să inspectez toate încăperile de serviciu pentru ca la nevoie să ştie unde să se refugieze în momente delicate. Cu siguranţă, relaţia dintre noi va trebui să se limiteze la una strict profesională, îşi zise pentru sine femeia.

Capitolul 3

Limuzina înainta leneş printre fulgii de zăpadă care cădeau necontenit.

De unde stătea întinsă pe canapeaua din apartamentul său, sorbind dintr-o cană de ceai, Sandy vedea perfect tot ceea ce se întâmpla afară. Atenţia îi era captată de şoferul corect îmbrăcat care cobora din Linconul negru a cărui motor scotea aburi calzi. Şoferul se îndreptă spre apartamentul ei şi ciocăni uşor la uşă:

— Domnişoara O’Hara?

— Da, spuse Sandy, care dintr-un salt se afla în faţa uşii deschise.

— Senatorul îţi doreşte tot binele din lume, declară şoferul care se înclină uşor de spate. Senatorul Rexford te roagă să-l însoţeşti într-o scurtă plimbare.

— Senatorul Rexford? Chiar acum?

— Da, doamnă, dacă nu vă deranjează.

— Voi fi gata în câteva momente. Vrei să intri, spuse femeia neliniştită.

— Nu domnişoară, aş prefera să aştept afară ca să pot supraveghea maşina, replică şoferul.

— Cum doreşti, spuse ea absentă închizând uşa în urma ei.

Ce caută el aici? De unde îi aflase adresa, se întrebă Sandy, admiţând că mâna sa dreaptă, Kenneally, i-ar fi putut oferi detalii. Probabil au deja un dosar întreg despre mine, monologă ea.

Se repezi în baie, înşfăcând periuţa de dinţi şi rujul de buze. Se uită cu atenţie la hainele pe care şi le cumpărase în ultima vreme. Îşi privi şosetele şi jerseul care se încheia puţin mai jos de bărbie. Realiză că nu mai are timp să se schimbe. Puse pe ea paltonul elegant şi cizmele negre din piele, se privi pentru o secundă în oglindă, îşi trecu o mână prin părul blond, după care trase adânc aer în piept şi ieşi pe uşă afară.

— Gata, spuse ea radioasă şoferului, care-şi mişca mâinile şi picioarele ca să se încălzească.

— Pe aici domnişoară, spuse el printre dinţi, fericit că aşteptarea se terminase. Geamurile limuzinei erau fumurii şi pline de zăpadă. Şoferul îi deschise uşa din spate a maşinii şi Sandy se trezi pe dată într-un interior îmbrăcat în piele şi cufundat într-o lumină discretă.

— Bună ziua, încă o dată, domnişoară O'Hara, spuse simplu fostul senator Ken Rexford invitând-o printr-un gest al mâinii să ia loc.

Stăteau faţă în faţă, dar atât de aproape încât genunchii aproape li se atingeau.

— Bună ziua, domnule senator, răspunse Sandy privindu-l în ochi.

Rexford îşi scoase una din mănuşi şi-i strânse mâna. Apăsând un buton, i se adresă şoferului

— Condu încet prin cartier, Everret.

Sandy îşi simţea gura uscată şi-şi auzea respiraţia puternică. Senatorul era chiar mai chipeş şi mai prezentabil decât îşi amintea. Era îmbrăcat foarte elegant, iar pe sub pardesiu se zărea un costum croit după ultima modă.

— Am vrut să te întâlnesc din două motive. Nu-ţi ascund că sunt foarte grăbit şi am făcut doar un popas în drum spre aeroport.

Privind pe geam, Sandy nu putu zări decât zăpada care cădea neîncetat.

— Mai întâi de toate, referitor la modul în care ne-am întâlnit… vreau să ştii că m-ai salvat dintr-o situaţie delicată. De când am renunţat la viaţa publică, presa este pe urmele mele, mai ales atunci când fac vizite unor prieteni la Capitoliu. N-am chef să explic jurnaliştilor de ce mă aflam acolo în aceea zi. Am fost scutit de o nedorită întâlnire atunci când am găsit uşa de la camera de serviciu deschisă. Indiferent de reputaţia pe care ai auzit că o am nu mi-ar fi convenit, totuşi, să risc să fiu găsit într-o astfel de încăpere cu o femeie atât de frumoasă.

— Ce fel de reputaţie?, întrebă Sandy cu un aer inocent.

— Ştii cum mi se spune? Devoratorul de femei sau burlacul de bani gata. Suntem cu toţii la mila presei care ne creează o imagine pe care nu prea ne-o dorim.

— Sigur. Dacă doriţi aş putea să uit felul în care ne-am cunoscut.

— Da, probabil că ar fi mai bine. Nu prea reuşesc să-mi explic ce s-a petrecut acolo. Cred că a fost o reacţie naturală, urmă senatorul cu un zâmbet în colţul gurii.

Rexford nu realiză că ultima sa remarcă era în contradicţie cu ceea ce pretinsese mai înainte – că nu era un playboy.

— A doua chestiune, domnişoară O’Hara, are de-a face cu faptul că ai fost numită garda mea de corp în

călătoria pe care o voi face în Pacificul de Sud. Am fost surprins când Milner mi-a recomandat o femeie pentru slujba asta. În timp ce rostea cuvântul „femeie” nu-şi putu ascunde o grimasă de nemulţumire.

— Presupun că nu vi se întâmplă prea des, domnule senator. Deşi vă asigur că nu sunt prea multe femei care să fie atât de bine pregătite ca mine, replică Sandy privindu-l drept în ochi.

— Probabil că nu, dar mai ai timp să te răzgândeşti şi să-ţi găsim un înlocuitor. Deşi pentru public această călătorie trece drept una de plăcere, pot fi în pericol în orice moment. Precum ai văzut... există oameni pe care trebuie să-i evit cu orice preţ. Cred că nu vrei să te confrunţi cu situaţii cărora nu le poţi face faţă.

— Mi se întâmplă foarte rar. Iar dacă nu aveţi încredere în capacităţile mele de a vă apăra vă amintesc cât de bine mi-am făcut datoria în ziua aceea la Capitoliu.

I se păru că vorbele sale pot părea asemenea unei mici cochetării şi îşi jură să fie mai atentă.

Dar înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, senatorul o fixă din priviri, o trase cu putere spre el şi o sărută apăsat pe buze. Puterea şi atingerea lui îi înfioră întreg trupul. Îi împinse cu umărul şi mormăi câteva cuvinte de protest înainte să se elibereze din braţele lui.

— Nu-mi aduc aminte să fi protestat atunci când ne-am sărutat prima oară, spuse senatorul.

— Domnule senator, spuse femeia pe un ton ferm încercând să ia o atitudine cât mai sobră. Din acest moment sunt garda dumneavoastră de corp. Datoria mea este să vă apăr de orice pericol. Trebuie să ştiţi că sunt capabilă să mă apăr apelând la zeci de metode. Nu am nici cea mai mică intenţie să renunţ la această slujbă, oricât v-aţi dori dumneavoastră.

Limuzina se opri la un semafor, astfel că Sandy cu o mişcare rapidă deschise portiera şi ieşi în stradă.

— Voi fi la Los Angeles în ziua îmbarcării, mai apucă Sandy să spună înainte să trântească uşa.

I se păru că senatorul o striga, dar nu întoarse capul. I se păru că aude un hohot de râs în urma ei, dar preferă să-şi piardă urma pe nişte străduţe lăturalnice.

În ultimele trei săptămâni, Sandy citise zeci de dosare, se interesase de ruta pe care o va urma vaporul „Voyager Queen" şi îşi pregătise actele necesare. De câte ori avea timp, citea ziarele pentru a se pune la punct cu ceea ce se întâmpla în lume. Când lucra împreună cu soţul său în Serviciile Secrete ştiau tot ceea ce mişcă în ţară şi peste hotare. Interesul său pentru aceste lucruri s-a stins odată cu Philly.

Înţelegea că tensiunile dintre SUA şi Rusia atinseseră cote alarmante. Mărul discordiei îl reprezenta războiul civil care izbucnise în insula Mauristan, aflată în largul coastelor Africii de Nord. O grupare din nord, care se bucura de sprijinul Rusiei, deţinea controlul insulei unde se descoperise un zăcământ enorm de petrol. Cei din sud ceruseră sprijinul SUA pentru a câştiga controlul asupra insulei şi a petrolului. Vapoare militare americane se îndreptau către Mauristan, unde îi aşteptau soldaţi ruşi. Era fericită că vaporul lor nu trecea prin apropierea acelui loc periculos.

Sandy avuse atâtea de studiat încât foarte greu îşi făcuse timp să dea o fugă prin magazinele cele mai apreciate din Washington. Încet, încet, Sandy începu să-şi reînnoiască garderoba. Cecul consistent pe care-l primise pentru a se pregăti de călătorie îi permise să cumpere atât haine elegante cât şi trei valize noi din piele.

Oricum, Sandy se familiarizase cu interiorul vaporului, ştia locaţia fiecărei cabine şi toate posibilităţile de a-l scoate din încurcătură pe senator. Deşi majoritatea dintre pasageri păreau nişte pensionari paşnici, era de datoria ei să ştie tot ceea ce se petrece pe punte.

Pregătirile îi erau perturbate de o imagine care-i revenea ca o străfulgerare în minte şi care începuse s-o scoată din minţi. Cea a senatorului Rexford…

În timp ce studia traseul vaporului, gândul îi zbura la buzele lui fierbinţi, lucrul acesta producându-i, de fiecare dată, un fior de gheaţă care-i străbătea şira spinării şi o făcea să se înfioare. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru ca imediat în minte să-i apară momentele intime pe care le petrecuse alături de senator, mirosul de piele din limuzină, ori senzaţia de plăcere pe care o încercase în camera de serviciu.

Nu era de mirare că ajunsese să ştie pe de rost fişa senatorului:

82 de kilograme 1, 83 de metri păr negru ochi căprui fiu de familie nobiliară absolvent al Institutului Harvard angajat permanent pentru a supravehea afacerile familiei

Congresman de California, un mandat Senator de California, un mandat Celibatar

Dosarul său era plin de articole decupate din ziare şi reviste care făceau referiri atât la viaţa sa privată cât şi la cea politică. îşi dădu seama că, în urmă cu şase ani, atunci când candidase pentru funcţia de senator, Kenneth Rexford avea 30 de ani. Dat fiind că ea nu avea decât 28 de ani, putea spune că erau din aceeaşi generaţie. Găsise în articole referiri la modul în care renunţase să mai candideze pentru Senat sub pretextul că doreşte să se ocupe de afaceri. Cu regulalitate, revistele scriau despre aventurile lui, niciuna pe deplin dovedită, pe care acesta le-ar fi avut cu staruri de film sau cu manechine.

— Totuşi, nu iese fum fără foc, comentă Sandy. Ori de câte ori îşi amintea de întâlnirea lor de la Capitoliu, devenea nesigură pe sine. Pentru prima oară în viaţa ei se întreba dacă era într-adevăr pregătită pentru acea misiune şi care erau adevăratul motiv pentru care o acceptase.

Pentru prima oară în ultimul an, Sandy nu se mai

gândea la moartea tragică a soţului ei. Nu ştia dacă ar trebui să se simtă vinovată sau eliberată. Care erau obligaţiile ei faţă de memoria lui Philly? Dar faţă ea?

Dacă acum era atât de răvăşită, ce se putea întâmpla atunci când va fi împreună cu senatorul singuri pe o insulă romantică? Dacă a îndrăznit s-o sărute într-o cameră de serviciu, la ce ar trebui să se aştepte atunci când se vor plimba pe nisip la umbra palmierilor?

— Senatorul e un ticălos. Fără îndoială, revistele au dreptate. Nu are niciun fel de stăpânire de sine… se gândi Sandy cu voce tare, după care îşi aminti că nu mai făcuse dragoste după moartea lui Philly. O temere fără ecou îi săgetă pieptul.

Nu o dată fusese gata să pună mâna pe telefon şi să îşi anunţe fostul şef că renunţă la misiune, dar de fiecare dată ceva o oprise.

Timpul trecu pe nesimţite. Sandy îşi făcu cu grijă bagajele, nu uită pistolul, muniţia şi vesta antiglonţ. La vremea potrivită, chemă un taxi şi-şi spuse că ar trebui să se lase condusă de instinct.

După ce lăsă cheile de la casă unor vecini cu rugămintea să ude florile, coborî scările şi urcă grăbită în taxi. După o oră de mers, prin ninsoarea care nu mai contenea să cadă, ajunse la aeroport.

Când ajunse, zborul său tocmai fusese scos de pe lista celor anulate din cauza vremii nefavorabile. Aventura putea începe.

Capitolul 4

Vasul nu o dezamăgi pe Sandy. Părea un zgârie-nori plutitor. Taxiul care o aduse de la aeroportul din Los Angeles reuşi să ajungă în port cu câteva minute înainte ca vasul să ridice ancora.

Îmbrăcată cu un palton cu talie joasă şi mai ales după o călătorie obositoare, Sandy se simţea stânjenită în mijlocul unor oameni voioşi, îmbrăcaţi sumar şi foarte

bronzaţi. Se gândea că nicio haină dintre cele pe care le avea cu ea nu se asorta cu îmbrăcămintea celor pe care-i vedea în faţa ei.

Sandy se opri, îşi lăsă jos bagajele voluminoase şi privi împrejur cu atenţie. Oameni bine dispuşi treceau pe lângă ea într-un du-te-vino ameţitor. În apropiere observă un tânăr chipeş, după moda anilor ’20, care făcea gesturi largi cu mâinile în direcţia ei. Confuză, tânăra femeie i se adresă:

— Cu mine vorbeşti?

În acelaşi timp, de undeva de pe pasarelă se auzi o voce puternică:

— Tăiaţi, tăiaţi tot!

Un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă de mătase şi cu un megafon în mână o privea insistent.

Tânărul aflat în apropierea ei îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-şi scoase pălăria.

— Habar n-aveai de film, nu-i aşa?

Stânjenită, Sandy clătină din cap.

— Ai venit pentru croazieră? continuă tânărul.

— Da, spuse Sandy copleşită.

— Pun pariu că n-ai citit ghidul de călătorie. Trebuia să fii la bord cu o oră mai devreme ca să poţi urmări, alături de ceilalţi pasageri, turnarea unei scene de film. Anume, aceea a lansării la apă a unei ambarcaţiuni.

— Scena lansării la apă? murmură Sandy.

— Exact. Pentru filmul „Valurile pasiunii”. Intenţionăm să filmăm întreaga peliculă la bordul acestui vas. Echipa este cazată în partea din faţă a ambarcaţiunii. Suntem marea atracţie a acestei croaziere. Se spune că însuşi senatorul Rexford ne urmărea cum turnam cea dintâi secvenţă din film.

Înspăimântată, Sandy privi în sus, dar nu zări decât feţele zâmbitoare ale pasagerilor. Observă că mulţimea aceea zgomotoasă care roise în jurul ei dispăruse.

O femeie foarte frumoasă îmbrăcată cu o rochie lungă, albă se opri în faţa lor.

— Putem termina scena asta odată, întrebă ţâfnoasă. Nu pot sta toată ziua încorsetată astfel.

— Imediat, Rose, o linişti tânărul întorcându-se spre Sandy.

— Miles Moore, se prezentă acesta pe un ton plin de importanţă.

Un însoţitor se apropie de ei:

— Aveţi rezervare, doamnă? întrebă acesta.

Femeia dădu din cap aprobator.

— Faceţi parte din lumea celebrităţilor? se interesă Miles.

— Oh, nu, răspunse Sandy.

— Faceţi parte din suita senatorului Rexford, nu-i aşa? auzi din nou vocea însoţitorului. Sper că n-aţi întâmpinat nicio neplăcere. Vă rog să mă urmaţi, adăugă acesta ridicând bagajele.

— Ar trebui să intri în cinematografie să ştii. Când termini voiajul, să treci pe la compania „C-Deck” şi să întrebi de Miles Moore. Ai în faţă un mare viitor, spuse tânărul aproape zbierând.

— Fără îndoială, îi replică zâmbind Sandy în timp ce se întorcea.

În timp ce urca pe vas, văzu cu coada ochiului că bărbatul cu megafon o urmărea cu o maximă atenţie.

— Suita de invitaţi a senatorului Rexford se bucură de cele mai bune condiţii de găzduire. Există o cameră de zi, cabine separate şi o terasă în folosinţa exclusivă a acestora, spuse însoţitorul.

Era sigură că senatorul o urmărise de pe punte şi se amuzase copios la fel ca ceilalţi pasageri de neştiinţa ei.

— Pe aici, vă rog, spuse tânărul în momentul în care uşile liftului se deschiseseră. O conduse pe un hol la capătul căruia zări o mulţime de hamali alergând în toate

direcţiile.

— Toţi invitaţii senatorului se află în acest pavilion. Camera dumneavoastră va fi lângă cea a domnişoarei Winston.

— Domnişoara Winston? se miră Sandy.

Îşi dădu imediat seama că trebuia să fie vorba de sora senatorului. Îi citise dosarul cu o zi înainte. Fusese măritată cu Marshall Winston, un armator foarte bogat care murise cu un an în urmă.

— Şi pot să vă confirm că cea mai mare parte a bagajelor pe care le vedeţi îi aparţin.

Sandy înaintă şovăind în imensa şi eleganta cameră de zi. Într-un colţ zări o femeie foarte elegantă care urmărea cu atenţie descărcarea bagajelor. În momentul în care o zări pe Sandy se îndreptă imediat spre ea.

— Draga mea, de-ai şti cât sunt de încântată să te văd. Poţi să-ţi spun Sandy? întrebă ea cu o voce prietenoasă.

— Desigur, răspunse prompt Sandy, gândindu-se de unde-i ştia numele această femeie, ajunsă la vârsta a doua.

— Of, cât sunt de nepoliticoasă. Trebuie să fii Sandy O'Hara. Fratele meu mi-a spus că eşti singura persoană care se va ocupa de acea misiune delicată... Eu sunt Amelia Winston, sora mai mică a lui Kenny. Dar aş vrea ca acest lucru să rămână între noi. Cred că ştii cum e atunci când alegi să fugi într-o vacanţă doar pentru a uita un necaz, o tragedie în dragoste.

Sandy zâmbi forţat, fără să ştie dacă Amelie se referise în mod intenţionat la faptul că şi ea era văduvă.

— Ar trebui să-l informăm pe senator că am ajuns. Ştiţi unde îl pot găsi?

— Se află într-o reuniune cu oamenii lui de încredere: Kenneally şi Harvey. Cred că discută afaceri. Ar trebui, pentru o vreme, să-i lăsăm în pace. Mai bine te vei prezenta diseară, când suntem cu toţii invitaţii Căpitanului

la cină.

— Cină la Căpitan? se miră Sandy.

— Da, draga mea. Căpitanul a dorit ca senatorul, alături de oamenii săi de încredere, să petreacă cea dintâi seară a croazierei alături de el şi de membrii echipajului. Am acceptat, desigur. Cred că ai pregătită rochia de seară, nu-i aşa?

— Sunt pregătită pentru orice.

— Sunt convinsă de asta. Am fost foarte impresionată când am aflat că garda de corp a lui Ken este o femeie. În zilele noastre, bărbaţii subestimează capacităţile femeilor.

Prin minte îi trecu vorbele pline de neîncredere ale lui Ken la adresa ei şi îşi jură că, într-un fel sau altul, îl va face să regrete ce spusese.

— Nu există prea multe femei în serviciile de securitate. E greu să te obişnuieşti cu ideea… Sandy se opri, observând cum buna dispoziţie a doamnei Amelia se stinse încet.

— Marshall al meu… m-a susţinut în tot ceea ce am făcut. Am organizat atâtea opere de caritate, baluri, seri dansante…

Amelia îşi acoperi faţa cu palme şi se prăbuşi pe un scaun.

— Ştiu cât e de greu să pierzi o persoană pe care ai iubit-o atât de mult. Şi eu sunt văduvă de un an de zile, mărturisi Sandy.

— Ştiu, Ken mi-a povestit tot.

Sandy nu mai avea nicio îndoială că senatorul îi citise dosarul

— Ei, bine, draga mea, cred că avem un lucru trist în comun. Poţi să-mi spui Amelia. Sunt sigură că vom deveni curând prietene.

Capitolul 5

Cina festivă care avea loc în acea seară urma să devină un adevărat eveniment monden. Într-un voiaj atât

de lung, prin tradiţie, toţi pasagerii de la clasa întâi s-ar fi putut aştepta să fie invitaţii căpitanului. Dar să cinezi la invitaţia căpitanul McCabe din prima seară era o onoare deosebită.

Amelia purta o rochie orbitoare, cu paiete aurii. Sandy alesese un costum din două piese din mătase de culoare închisă, strâns cu un cordon bătut cu pietre preţioase, care îi lăsa spatele gol.

— Eşti foarte frumoasă, draga mea, îi declară Amelia cu admiraţie.

Privindu-se în oglindă, Sandy nu-şi putu ascunde un zâmbet. Admise că acea rochie îi venea perfect şi că alergătura prin magazinele din Washinghton meritase efortul.

După numai câteva ore petrecute alături de Amelia, Sandy începu să vadă în ea o prietenă. Amelia avea un spirit fin şi mişcări graţioase. Cu intuiţie feminină, Amelia reuşi să sosească împreună cu Sandy în sala de bal exact la momentul potrivit, lăsându-se totuşi aşteptate câteva minute. Toată lumea se afla la o masă rotundă aşezată în mijlocul camerei de zi. Doar două scaune mai erau goale. Căpitanul McCabe se distingea prin uniforma lui cu butoni aurii şi epoleţi. Doamna Crusty Fitzpatrick Kenneally era şi ea prezentă, purtând o rochie care o făcea să se simtă inconfortabil.

— Uite-l şi pe Harvey Cattler, un alt om de încredere a lui Ken, care nu e interesat decât de politică, scandaluri, mondenităţi, spuse Amelia.

Toată atenţia era captată de senator. Fiecare vorbă îi era însoţită de gesturi largi, adesea teatrale.

Sandy se înroşi în momentul în care privirile lor se întâlniră. Îi făcu un gest imperceptibil cu capul, apoi.

când o zări pe Amelia, senatorul le făcu un semn cu mâna, invitându-le să se apropie. Toţi bărbaţii se ridicară în picioare.

— Doamnelor… Căpitanul McChe se înclină cu respect şi le invită pe cele două femei să ia loc. Amelia se aşează prima, în timp ce Sandy observă că nu mai era liber decât scaunul aflat lângă senatorul Rexford. Se aşează şi-l privi pentru o secundă în ochi.

— Sunt Sandy O'Hara, spuse tânăra femeie simplu după ce Amelia o prezentă invitaţilor.

— Nu credeam că vei reuşi să pleci din Washington pe vremea asta imposibilă, spuse senatorul privind-o pe sub sprâncene. Şi iată-te aici gata să-ţi iei slujba în primire. Eşti pregătită să mă aperi de toate relele?"

Fără îndoială, era ceva ironic în vocea senatorului. Încercă să se concentreze şi să ignore faptul că o dată sau de două ori mâna bărbatului îi atinse umărul gol.

Înainte ca gândul să-i zboare mai departe, ospătarii aduseseră primul fel de mâncare: cremă de legume servită în boluri speciale.

Un bărbat care monopolizase discuţia, îmbrăcat într-un costum de cowboy, privea insistent înspre locul unde stăteau Sandy şi senatorul. Vorbea despre o mulţime de lucruri de la afaceri la hobbyul său, fotografia, dar Sandy nu mai auzea decât bătăile propriei sale inimi.

— Nu cred că cineva din Washington n-a auzit de noi, de familia Hartmann. Avem cel mai mare magazin de articole din întreg statul Texas. Suntem singurii care am avut un catalog cu oferte de Crăciun. Sigur, după asta mulţi ne-au copiat, dar noi am fost primii şi asta ne-a adus o grămadă de bani. Şi atunci m-am gândit să investesc aceşti bani într-un lucru pe care puţini şi-l pot permite – să ne îmbarcăm pe acest vas de croazieră.

— E adevărat, şi eu am cumpărat din magazinele dumneavoastră, încercă Amelia un compliment.

Dar texanul ignoră complimentul, ochii săi oprindu-se asupra lui Sandy.

— Domnişoară O'Hara, nu v-am mai întâlnit undeva?

Probabil că ai apărut în vreun film. Asta e, te-am văzut astăzi în timp ce compania turna scena aceea de film cu plecarea vasului. N-am dreptate?

Toţi cei prezenţi terminaseră primul fel de mâncare şi îşi îndreptară ochii către ea

— Domnul Hartmann crede că eşti vreo actriţă, spuse Amelia.

— Nici vorbă, domnule Hartman, cel puţin nu încă, exclamă Sandy gândindu-se că n-ar fi o idee proastă ca cei de pe vas să creadă că prezenţa ei la bord se datorează filmului care se turna. O carieră de actriţă ar fi un lucru grozav. Am jucat mai demult în timpul şcolii dar nimic mai mult, se explică Sandy.

— Atunci, ne spuneţi cărui fapt datorăm prezenţa voastră aici? insistă texanul.

— Ei bine… încercă femeia să iasă din încurcătură.

— Domnişoara O'Hara se află aici la invitaţia mea şi a fratelui meu, îi sări în ajutor Amelia.

— Fratele dumneavoastră, vreţi să spuneţi senatorul, spuse Hartmann pe un ton insinuant şi privi cu subînţeles şi ironie înspre acesta. Cred că înţeleg acum…

— Nu domnule Hartmann. Nu cred că înţelegi. După tonul vocii dumneavoastră, cred că mintea vă zboară la una dintre acele „afaceri" pe care presa de scandal le dezvăluie în legătură cu mine. Sper că nu credeţi tot ceea ce citiţi.

— Să ştiţi că în niciun caz n-aş fi votat pentru dumneavoastră, încercă Hartmann să schimbe într-un fel discuţia.

— Nici nu contam pe votul dumneavoastră, răspunse tăios Rexford.

— Domnişoara este garda de corp a senatorului, se auzi din celălalt capăt al mesei vocea lui Kenneally.

— Cum, garda sa de corp? nu-şi putu ascunde uimirea texanul. Tânăra aceasta delicată este gardă de

corp? Mă întreb cum va putea apăra un corp de trei ori cât al ei? declară texanul, vădit mulţumit de replica sa.

Hartmann se lăsă uşor pe spate, cu mâinile sprijinindu-se de masă, cu picioarele ridicate de pe podea şi izbucni într-un hohot puternic de râs. Stătea într-un echilibru perfect şi precar.

Sandy realiză că e momentul să acţioneze. Aruncă o privire către Hartmann şi observă că se sprijinea doar de un colţ al mesei. Între aceasta şi mâinile lui nu se mai afla decât o lungă faţă de masă. Într-o secundă, surprinzând asistenţa, Sandy făcu un salt şi trase cu putere faţa de masă. Se auzi un zgomot puternic şi un murmur străbătu încăperea. Toţi cei prezenţi îşi întoarseră privirile şi-l văzură pe Hartmann, prăvălit la podea încercând cu greu să se ridice.

Doamna Hartmann se înroşise şi încerca să-şi ajute bărbatul. Singurii ochi îndreptaţi spre Sandy erau ai senatorului, care nu-şi putea ascunde un zâmbet de admiraţie.

Căpitanul McCabe îl ridică de Hartmann şi făcu semn unui ospătar, care se repezi să şteargă murdăria de pe parchet.

— Îmi pare bine că sunteţi în regulă, se auzi vocea Ameliei, în timp ce bărbatul încerca să-şi aranjeze ţinuta.

În acel moment muzica inundă încăperea, captând atenţia tuturor pasagerilor.

— Primul nostru dans pe ocean, spuse căpitanul McCabe. Domnişoară Winston vă rog să-mi faceţi onoarea

— Cu plăcere, spuse Amelia radiind şi-l luă de braţ pe căpitan.

Familia Hartmann le urmară exemplul fără prea mult entuziasm.

Pentru un moment, Sandy şi Ken rămăseseră faţă în faţă, în linişte.

— Se pare că v-aţi făcut din nou datoria de a mă

apăra. Deci, acesta este modul în care gărzile de corp îi tratează pe cei mai mari ca ei. Să sperăm că se va găsi întotdeauna o faţă de masă salvatoare.

— Domnule senator Rexford, cred că v-am demonstrat că sunt persoana perfectă pentru această slujbă. Aş vrea să începeţi să vă obişnuiţi cu ideea că o femeie vă apără viaţa, spuse pe un ton serios Sandy.

— Îţi promit că voi încerca. Apropo, aş vrea să te rog ca începând de acum să-mi spui Ken.

— E în regulă. Şi tu poţi să-mi spui Sandy.

— Bun, atunci ne-am înţeles. Să ştii că Fitzpatrick Kenneally este Fitz şi aşa trebuie să fie şi pentru tine.

Sandy încuviinţă.

— Domnule senator, adică Ken, te rog, pentru a nu-mi îngreuna misiunea ca tu şi prietenii tăi să nu mă mai consideraţi în centrul atenţiei. Şi acum te rog să mă scuzi, încheie Sandy dând să se ridice.

Dar Ken fusese mai rapid.

— Dacă nu există nicio piedică în codul gărzilor de corp, mi-ar plăcea să dansăm împreună.

— Nu cred că ne poate împiedica ceva, spuse mecanic Sandy.

Ştia că era un lucru care nu trebuia făcut, dar era prea târziu.

— Cine ştie, în toată mulţimea aceasta de dansatori, s-ar putea să am nevoie de protecţia unei persoane avizate, spuse Ken râzând din toată inima.

Alunecau pe ringul de dans, foarte apropiaţi unul de celălalt. Braţele lui puternice îi înconjurau talia, în timp ce sânii ei se sprijineau pe pieptul lui. Se simţea protejată şi în siguranţă alături de Ken.

Simţindu-i respiraţia şi mirosul de parfum scump, Sandy încerca sentimente confuze. Parcă se cunoşteau de ani de zile, iar trupurile lor comunicau printr-un limbaj comun. Simţea că dacă nu va începe curând o conversaţie,

se va topi în braţele lui şi nimic n-o va mai putea trezi din acea stare de beatitudine.

Trecuse atâta vreme de când Philly… Îşi aminti cum fostul ei soţ îi promisese că la terminarea facultăţii o va lua de soţie şi cât de fericită şi nerăbdătoare fusese.

Orchestra începu o nouă piesă, prilej pentru Sandy de a se desprinde din îmbrăţişare:

— Referitor la modul în care ne-am cunoscut şi de ceea ce s-a petrecut în limuzină, să ştii că nu-mi stă în obicei… mărturisi femeia.

— Cum ţi-am spus, o întrerupse Ken, nici mie…

Erau din nou îmbrăţişaţi şi trupurile lor păreau unul singur. Trecură pe lângă Amelia şi pe lângă căpitan, prilej pentru Ken de a-i face câteva destăinuiri:

— Soţul Ameliei a murit în urmă cu un an. Acesta este un alt motiv pentru care am decis să facem această călătorie. A fost ideea mea să staţi în camere alăturate.

Sandy nu avu nicio replică, gândindu-se în altă parte. O voce acoperi muzica:

— Schimbaţi partenerii, se auzi la microfon şi orchestra abordă o altă piesă muzicală

Sandy se trezi lângă căpitanul McCabe, care-i oferi braţul.

— Cu plăcere, spuse Sandy.

— Domnişoară, spuse bărbatul, această călătorie reprezintă reluarea unei tradiţii pentru compania „Petropolis Line”. Ne reîntoarcem la vechile croaziere întrerupte după cel de-al doilea război mondial. De aceea îmi cer scuze pentru comportamentul domnului Hartmann şi apreciez eforturile lui Ken, care n-a dorit să dea amploare evenimentului.

Sandy se gândea la bunele maniere ale lui McCabe când auzi din nou vocea strigând în microfon:

— Schimbaţi partenerii…

Sandy se întoarse căutându-l din ochi pe Ken. Numai

că un alt cuplu se afla în apropiere – Miles şi actriţa Rose, care i se păru de o frumuseţe răpitoare.

Trebuia să admită că Miles Moore părea un bărbat într-o formă excelentă, iar smochingul impecabil îi scotea în evidenţă trupul zvelt, de sportiv. Îi amintea de Philly, de inocenţa şi naivitatea acestuia.

— Bună, Miles, spuse prieteneşte. Nu credeam că te voi revedea atât de curând.

Fără s-o audă, tânărul îi replică scurt:

— Toată lumea vorbeşte să ştii!

— Despre ce?

— Toţi vor să ştie cine este femeia frumoasă care-l însoţeşte pe senator. I-am spus lui Babs Teller că te cunosc personal.

— Ce vrei să spui? Şi cine e Babs Teller?

— Nu te uiţi la televizor? o întrebă Miles intrigat.

— În ultima vreme am fost cam ocupată.

— Barbara Teller are o emisiune de televiziune şi rubrici în ziare despre viaţa celebrităţilor. Numele nu-ţi sună cunoscut? Dumnezeule, unii oameni chiar nu realizează cât sunt de norocoşi.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Babs Teller, care a stat cu noi la masă, mi-a spus că n-a avut ochi decât pentru tine. Te-a numit „femeia misterioasă” de lângă Ken.

Sandy izbucni într-un râs nervos.

— Ar trebui să te gândeşti serios. Ţi-ar putea ajuta în carieră, interveni tânărul.

— Despre ce carieră vorbeşti? Consider că am deja una.

— Vorbeam de televiziune şi film. I-am spus lui Teller că te voi ajuta să debutezi. Cred că ar trebui să te împrieteneşti cu ea, chiar să-i dai un interviu…

Sandy era îngrozită. Se gândi că ar fi fost o acoperire bună ca lumea să creadă că este interesată de actorie, dar

după ce Kenneally le adusese tuturor la cunoştinţă că e bodyguard, ce rost mai avea?

— Asta nu se va întâmpla în ruptul capului, Miles… Simţea că inima îi ajunsese în stomac şi încerca să găsească o cale de a scăpa de tânăr.

— Miles, simt nevoia să urc în camera mea. Nu mă simt foarte bine.

— Nicio problemă. Te conduc eu, spuse eliberând-o şi luând-o protector de braţ.

Răvăşită, Sandy începu să urce scările. Cu coada ochiului, putu să vadă că senatorul, care dansa cu sora sa, o urmărea cu o privire care trăda îngrijorarea.

Capitolul 6

În timp ce o conducea către camera ei, Miles încerca să-i intre în graţii. Luă cheile şi-i deschise uşa, apoi i le dădu înapoi, cu o reverenţă.

— Te superi dacă intru? spuse Miles care înaintă fără să mai aştepte aprobarea. Vreau să privesc de pe terasa ta luna şi stelele, să văd cum vaporul se lasă purtat de valurile oceanului!

Se făcu comod şi îşi desfăcu nodul de la cravată. Camera era cufundată în întuneric.

— Ce-ai zice să bem ceva împreună, Sandy? sugeră şoptit tânărul actor.

— Ar trebui s-o lăsăm pe altă dată Miles. A fost o zi foarte obositoare şi încă mai am atâtea de făcut, spuse ea mai mult pentru sine.

— Nu ar trebui niciodată să-ţi pui cariera în pericol, o ameninţă pe un ton glumeţ Miles, făcând un gest cu mâna. În plus, aşa te porţi cu omul care vrea să facă din tine o vedetă?

— Dar, eu nu vreau…

— Prostii, declară dezaprobator actorul. Toată lumea vrea să devină o vedetă. Haide, sunt sigur că o fată tânără şi inteligentă ca tine ştie să-şi urmărească scopurile într-o

croazieră unde poţi întâlni mulţi milionari dispuşi să te ajute. Întrebarea care se pune este cine şi pentru ce te va descoperi, concluzionă bărbatul.

— Miles! exclamă iritată Sandy.

— Arăţi cu adevărat excepţional, draga mea, spuse Miles apropiindu-se tot mai mult de ea.

— Miles…

— Acum eşti în rolul fetei greu abordabile. Nicio problemă, dar lasă-l pe unchiul Miles să-ţi ghideze paşii spre Hollywood.

— Miles, vino-ţi în fire, îi ordonă ea, dar pe un ton neconvingător.

Actorul părea în transă. Privirile îi erau fixate pe faţa ei.

— Nu trebuie decât să mă laşi să mă ocup de tine. Trebuie doar să întâlneşti persoana potrivită. Gândeşte-te câtă publicitate poţi obţine dându-i un interviu lui Babs Teller, bolborosea Miles.

Dori să protesteze, să spună că n-o interesa publicitatea şi nici actoria, dar mintea îi era preocupată de agresivitatea lui Miles.

Făcu încă un pas înapoi şi se prăvăli peste fotoliul din piele. Rochia i se adună peste genunchi, în timp ce bretelele îi căzură de pe umeri, lăsându-i pieptul pe jumătate dezvelit. Într-o secundă, Miles se afla deasupra ei.

Greutatea corpului bărbatului o zdrobi, lăsând-o fără respiraţie. Sandy se zbătu câteva secunde, încercând să-l îndepărteze pe actor. Suflarea bărbatului pe faţa ei îi displăcea cumplit. I se păru că a trecut o eternitate până reuşi să-şi elibereze o mână, înfigându-i-o în păr.

— Dacă nu te ridici, îţi promit că te las fără niciun fir de păr, îi şopti la ureche Sandy.

O umbră se opri deasupra celor doi. Cineva stătea în pragul uşii şi-i privea…

— Ce faceţi aici domnule senator, se dezmetici Miles, care se ridica, aranjându-şi hainele.

— Am văzut uşa deschisă. Nu mă aşteptam să te văd şi pe tine implicat într-o astfel de scenă, spuse Ken pe jumătate ironic, pe jumătate intrigat.

Dădu din mână, în semn de dezaprobare:

— N-am vrut să deranjez, spuse senatorul, părăsind încăperea fără un alt cuvânt.

— Stai! Lasă-mă să-ţi explic, strigă Sandy.

Era prea târziu. Ken dispăruse. Femeia se întoarse pierdută şi dădu ochii cu Miles.

— Ieşi! Dacă nu dispari, o să primeşti exact ceea ce meriţi, îl ameninţă femeia.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne de partea mea, încercă Miles.

— Iar tu mai bine ai dispărea. Acum!

— Dar…

— Nu mai vreau să aud nimic. Dacă nu pleci, te arunc pe scări afară.

Dezorientat, actorul părăsi camera.

Sandy trânti uşa în urma lui, se aşeză într-un colţ al cabinei şi izbucni în plâns. După ce-i murise mama, a trebuit să se obişnuiască să audă în casa lor voci grosolane şi înspăimântătoare de bărbaţi. Erau vremuri în care se retrăgea în camera ei şi plângea ore în şir. De la o vreme, acest obicei o părăsise. Atunci când îl cunoscuse pe Philly, care-i fusese alături toată adolescenţa şi cu care se şi căsătorise. După moartea lui, crizele îi reveniseră. Iar acum, lacrimile îi erau provocate pentru prima oară de un alt bărbat.

— Ce şi-a imaginat Ken atunci când l-a văzut pe Miles deasupra mea? Probabil că n-a fost prea evident că încercam să mă eliberez, şoptea printre lacrimi Sandy. Probabil că se gândeşte că într-adevăr vreau să urmez o carieră de actriţă şi sunt dispusă să fac orice pentru asta.

Încercă să-şi amintească expresia feţei lui Ken când a surprins-o cu Miles. Era, fără îndoială şocat, doborât, mânios. Trădat?

Sandy nu-şi putea da seama dacă va reuşi să dreagă busuiocul, dacă va putea să-i recâştige încrederea.

— Totul a început atât de prost, îşi spuse în gând şi admise pentru prima oară că de când l-a întâlnit pe Ken, o vrajă inexplicabilă pusese stăpânire pe ea.

* * *

Paharul se sparse cu zgomot. Sandy adormise doar de câteva ore. Puţin speriată, îşi puse halatul şi coborî din pat în picioarele goale, cu precauţie. Îşi menţinea cu greu echilibrul, fără să înţeleagă ce se întâmplă. Uşa care dădea înspre terasă se deschisese cu un zgomot puternic şi o rafală de ploaie o lovi pe Sandy, udând-o până la piele. Cele mai negre presupuneri i se confirmară.

Vasul era prins într-o furtună foarte puternică. Nori întunecaţi acopereau complet orizontul, în timp ce vântul urla şi lovea vasul din toate direcţiile.

Uşa care dădea în camera Ameliei se deschisese brusc şi văzu siluetele a doi bărbaţi. Ken, îmbrăcat cu un halat portocaliu, îşi făcu loc înăuntru cel dintâi, urmat de un bărbat mic de statură, cu o trusă în mână. Era doctorul.

— S-a întâmplat ceva? se impacientă Sandy. E cumva vorba de Amelia?

Ken arboră o mină serioasă şi nu răspunse.

— Se simte minunat, se dezmetici doctorul. O să-şi revină în momentul în care marea se va calma. Un pic rău de mare n-a omorât încă pe nimeni. N-are rost să vă îngrijoraţi. La revedere, încheie doctorul care se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

— Îţi mulţumesc doctore Peters, spuse Ken, apoi adresându-i-se, apoi, pe un ton neutru lui Sandy: Ameliei i se face rău chiar şi atunci când merge cu maşina. Trebuia să nu uit lucrul ăsta.

Sandy îşi trecu mâna prin părul ud, îndepărtând câteva şuviţe de pe faţă.

— În legătură cu noaptea trecută. Vreau să-ţi explic.

— Nu, e în regulă. Nu-mi datorezi nimic. Trebuia să-mi fi dat seama. Eşti o tânără foarte frumoasă. A trecut un an de când soţul tău a murit… şi oricum, actorul e un bărbat foarte chipeş… E firesc.

— Ken. N-a fost ceea ce crezi, izbucni Sandy înaintând spre el.

— Cum spui tu, râse el zeflemitor. Parcă tu trebuia să mă aperi pe mine. Şi eu ce fac? Alerg ca un şcolar după tine şi nimeresc într-o poveste ridicolă din care sunt exclus. Probabil că arătam ca un idiot stând în picioare şi privindu-vă. Probabil că ar trebui să-mi cer şi scuze.

— Ken, te rog. Cum te-ai gândit că aş putea să răspund avansurilor lui Miles? E o mare neînţelegere…

Balansul navei o dezechilibră pe Sandy care se trezi aruncată direct în braţele puternice ale lui Ken. Se sprijini pe pieptul bărbatului, simţindu-i respiraţia aproape. Braţele lui vânjoase îi cuprinseră talia, ajutând-o să-şi menţină echilibrul.

Ken o trase mai aproape. Mişcarea făcu să-i cadă halatul, astfel că între corpurile lor nu mai era decât rochia de noapte a lui Sandy.

— Oh, dragul meu Ken, şopti ea pierdută în flacăra pasiunii. Îi prinse gâtul cu mâinile ei delicate, se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută prelung, apăsat. La fel cum vasul se zbătea să scape din strânsoarea valurilor, aşa şi trupul ei palpita alături de al lui, într-un delir al plăcerii.

Sandy se gândi că dacă ar rămâne pentru totdeauna în braţele bărbatului, tot n-ar fi de ajuns pentru fericirea care o cuprinsese.

Să fie vântul cel care urlă nebun afară? Sau sângele meu fierbinte în căutarea persoanei iubite, se întreba în gând tânăra femeie. Şi dintr-odată vorbele lui Ken îi

răsunară în urechi limpede şi clar: „Eşti o tânără foarte frumoasă. A trecut un an de când soţul tău a murit… şi oricum actorul e un bărbat foarte chipeş… E firesc”.

Realiză că avea şi ea nevoi ca orice femeie şi că dorinţa îi întunecase raţiunea. Era, totuşi, prea devreme. Mult prea devreme ca să trădeze sentimentele pe care le avuse pentru Philly, memoria anilor petrecuţi împreună… poate că un an

Însemna mult pentru Ken, obişnuit să nu lase să treacă o săptămână fără să ţină o altă femeie în braţe, dar pentru ea…

Îşi simţi picioarele amorţite, nesigure… Ce căuta aici, îmbrăţişată alături de un playboy recunoscut pentru aventurile lui de o noapte? În relaţia dintre noi, pasiunea nu trebuie să apară, îşi jură Sandy retrăgându-se din îmbrăţişare.

— Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple, Ken.

— Ai dreptate. Probabil că te-a înspăimântat furtuna şi aveai nevoie de cineva care să te protejeze. Se pare că lucrurile pe care le-ai învăţat la „Secret Service” nu te ajută decât să-i aperi pe alţii, nu şi pe tine. Poate că ar trebui să-l chem pe tânărul actor înapoi, cel puţin până marea se va calma, spuse bărbatul cu răutate.

Înainte ca femeia să poată spune ceva, Ken părăsi camera.

Singură în mijlocul camerei, tremurând de frig şi supărare, Sandy se simţea de parcă inima i s-ar fi scufundat pe fundul oceanului.

Capitolul *1*

La doar trei zile după acea criză puternică, Amelia nu era complet refăcută. Vasul se apropia de Honolulu.

Sandy era conştientă că senatorul o evita în mod constant. De fapt, Ken evita toţi pasagerii aflaţi la bord.

— Senatorul vă informează că va lua masa la el în cameră în următoarele zile, o anunţă Harvey. De aceea,

continuă acesta, serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare o perioadă.

Sandy înţelegea ce simţea Ken. Avea şi ea nevoie de timp să reflecteze, aşa că era fericită de această şansă ivită. Se plimba de dimineaţa până seara pe punte, încercând să cuprindă cu privirea orizontul nemărginit. Dorea să dea uitării toate neplăcerile şi greutăţile pe care le avusese în primele zile ale călătoriei.

— De ce m-am purtat atât de prosteşte cu Ken? se întreba în timpul lungilor sale plimbări. Era atât de sigură pe ea când era vorba să asigure protecţia cuiva, dar când era vorba de Ken se purta ca un copil.

— Ken e un om foarte cunoscut şi influent şi nu-l interesează decât propria sa persoană. Care femeie nu s-ar simţi onorată de simpla lui prezenţă? reflectă Sandy.

Trase aer în piept, privind cu nostalgie apele albastre. Uneori se simţea mică şi neputincioasă…

Această stare dură câteva zile. Când vaporul acostă în Honolulu, pe punte se instală o agitaţie neobişnuită.

— Ne vom întoarce abia mâine în zori, îi spuse Kenneally. Ne vom asigura acum ca totul să fie în regulă cu ambarcaţiunea care îl va duce pe Ken la mal. Nu mă interesează cum procedezi, dar vreau să-l aduci înapoi viu şi nevătămat.

— Am înţeles. Tu nu vii?

— Nu e prea mult loc în ambarcaţiune şi oricum, urăsc întâlnirile oficiale.

Sandy îşi pipăi tocul pistolului, vrând parcă să se asigure că e la locul lui.

Tânăra femeie rămase surprinsă când îi zări pe oamenii care făceau parte din delegaţia de întâmpinare. Printre bărbaţii bine îmbrăcaţi, oficiali ai statului Hawaii, putu să remarce şi câţiva reprezentanţi ai insulei Mauristan.

Bliţurile şi jurnaliştii cu care Sandy era obişnuită la

întâlnirile oficiale lipseau cu desăvârşire.

Ceremonia începu. Ken înmână steagul american unui bărbat impunător, care apăru flancat de guvernator şi doi congresmeni.

Sandy se plasă în spate, pentru a-l putea supraveghea pe senator. Îşi mişca privirile cu repeziciune, pentru a putea surprinde orice mişcare suspectă.

Dintr-odată, văzu ceva lucind puternic, asemeni unui metal în bătaia soarelui, chiar în spatele lui Ken. Instinctiv, trase piedica pistolului. Senatorul tocmai îşi termina discursul care fusese încununat de aplauze puternice. Sandy îşi făcu loc cu coatele printre cei prezenţi. Pistolul care lucise pentru o secundă în soare ţintea capul lui Ken. O lovitură puternică şi agresorul se prăbuşi la pământ. Sandy se aruncă peste el. Într-o fracţiune de secundă, Sandy îl imobiliză, întorcându-l cu faţa spre pământ. Apoi aruncă pistolul la câţiva metri depărtare.

Cei prezenţi se strânseră în jurul celor doi oameni căzuţi la pământ. Sandy era stăpână pe situaţie.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?, se auzeau voci din toate direcţiile.

Ken părea în transă. Bărbatul îşi ridică privirile către el:

— Tu… tu… te-aş fi ucis dacă nu era ea. N-ai dreptul să te amesteci în afacerile altora, spuse bărbatul, furios.

Ofiţerii Pazei de Coastă îşi făcură apariţia şi-l înhăţară pe atentator.

— Cineva cunoscut? avu puterea să surâdă cu amărăciune Sandy.

— Nu cred că l-am mai văzut vreodată. E cu siguranţă din Mauristan, spuse senatorul, în timp ce culoarea începea să-i revină în obraji.

Câtă stăpânire are acest om, dacă poate glumi la numai câteva secunde după ce viaţa îi fusese pusă în joc, îşi spuse în sinea ei Sandy. Cum de nu aprecia, însă, că ea

îşi riscase viaţa pentru el?

Guvernatorul şi ceilalţi oficiali nu mai conteneau să-şi ceară scuze.

Sandy n-avea răgaz, gândurile zburându-i la dineul la care urma să participe Ken.

Ajunsă în sala de mese elegant decorată, Sandy inspectă temeinic toate colţurile încăperii, apoi toaleta şi bucătăria. Se interesă de chelneri şi de personalul auxiliar şi îşi dădu în cele din urmă, acordul pentru începerea dineului.

Se aşeză alături de Harvey, într-un colţ retras.

— Închin pentru cel mai grozav bodyguard pe care l-am văzut, spuse Harvey ridicând cana de cafea în aer.

— Nu credeam că senatorul va avea nevoie de protecţie într-o croazieră de plăcere, spuse sinceră tânăra femeie.

— Nu doar de plăcere, o corectă Harvey.

Schimbând repede subiectul, bărbatul o întrebă:

— Ce spui de discursul senatorului?

Tăcu o clipă şi, fără să aştepte un răspuns zise:

— Eu l-am scris.

— Drăguţ, găsi de cuviinţă să recunoască Sandy.

— Înţeleg că nu te pasionează. În fond, toate discursurile politice par identice

Din fericire, dineul dură doar două ore. Ca la un semn, toţi se ridicară îndreptându-se spre ieşire.

Ken, Sandy şi Harvey se urcară într-un elicopter. Aflase de la Kenneally că această a doua parte a călătoriei era una de afaceri. De aceea, probabil că Amelia declarase că nu este complet recuperată de pe urma bolii.

Planul era ca senatorul să ajungă la Kuai, insula cea mai nordică a arhipelagului, unde spera să găsească un teren bun pentru amplasarea unui hotel. Apoi urmau să petreacă noaptea la unul dintre hotelurile de lux din zonă, pentru ca la primele ore ale dimineţii să se reîntoarcă pe

vas.

În elicopter, Sandy îşi permise, pentru prima oară în acea zi, să se relaxeze. Se întreba dacă merita să-şi rişte viaţa pentru un om atât de nerecunoscător. Închise ochii şi nu se mai gândi la nimic.

— Unde vreţi să aterizez, domnule? se auzi vocea pilotului.

— Să aruncăm mai întâi o privire pe insula Na Păi, replică senatorul. Pe urmă, să ne duci la Waiohai.

Pilotul ridică avionul deasupra unei plaje pustii, lăsă în urmă pădurea verde şi ateriză în faţa unui hotel luxos.

Ken sări din aparat bine dispus:

— Eşti pregătit, Harvey? Dar dumneata, domnişoară O'Hara?

Sandy ridică din umeri

— Ştii, şefu', mă dor îngrozitor picioarele. În plus, trebuie să lucrez la un discurs. Nu cred că pot să vă însoţesc, spuse Harvey.

— O.K., atunci aşteaptă-ne la hotel.

— Nu te-a obosit încercarea de azi dimineaţă? i se adresă de data aceasta lui Sandy.

— Deloc. Oricum, asta e meseria mea.

— Nimic nu e mai periculos în Kuai decât să te lovească o nucă de cocos, râse Ken.

Sandy se simţea ridicolă în costumul ei impecabil, încercând să ţină pasul cu Ken. Hotărî să renunţe la încălţări. Încă se mai gândea că în urmă cu câteva ore împiedicase un asasinat…

Se lăsa mângâiată de razele soarelui, în timp ce de departe auzea muzica valurilor care se izbeau de ţărm. Briza purta către tânăra femeie un miros delicat de orhidee şi alge proaspete.

— Locul ăsta e mirific. Mă simt atât de fericită. Cred că ar trebui să mai încercăm o dată să fim prieteni. Să o luăm de la capăt, izbucni emoţionată Sandy, dând frâu

liber sentimentelor.

Bărbatul continua să meargă înainte:

— E în regulă, dacă aşa ai decis…

— Te cred că eşti încă supărat după ceea ce ai văzut noaptea trecută, dar nu trebuie să te grăbeşti cu concluziile.

Sandy se opri mai mult amuzată decât furioasă.

— Şi cine ţi-a salvat viaţa azi-dimineaţa? întrebă ea înveselită.

Un stol de păsări albastre îşi luară zborul, speriate de zgomot. Ken se întoarse spre ea:

— Acum chiar cred că eşti o gardă de corp adevărată.

— Ţi-am spus doar că e vorba de forţă mentală, nu fizică. Apropo, cine era bărbatul care a vrut să te ucidă? Cel din Mauristan… Ce voia să spună că n-ai voie să te amesteci în afacerile altora?

— Din păcate, nu-ţi pot spune prea multe.

— De ce era nevoie şi de o delegaţie din Mauristan?

— Cred că vei înţelege înainte de încheierea acestei călătorii, spuse Ken oarecum deranjat. În orice caz, a venit vremea să-mi schimb părerea despre femeile bodyguard.

Sandy zâmbi mulţumită.

— În legătură cu noaptea trecută, începu ea.

— Îmi pare rău că nu te-am lăsat să-mi explici. M-am simţit ofensat când te-am văzut cu actorul, deşi nu era cazul. Ce a fost a fost. E bine?

— O.K.

Ken îi întinse mâna:

— Prieteni?

— Prieteni, fu de acord femeia.

Intrară într-o pădure tânără. Ken se opri şi desfăcu o hartă.

— Cred că pământul familiei mele e pe aici. Arhitecţii mi-au spus că e locul perfect pentru un hotel

Mirosul de orhidee era îmbătător. Cei doi înaintau cu

greu prin vegetaţia bogată. Se treziră într-un luminiş, cu un ochi de apă limpede în mijloc.

— Nu am mai văzut aşa ceva decât în filme, remarcă Sandy.

— E magnific, spuse Ken, lăsându-se jos în iarbă.

Sandy îşi făcu imediat loc lângă el.

— Ai ajuns o ţintă pentru toţi ţicniţii care au o armă. Poate ar trebui să renunţi la politică.

Îşi lepădă jacheta şi pistolul, în timp ce-l auzi pe Ken:

— Voi şti mai multe despre viitorul meu politic când această călătorie se va sfârşi. Dar cred că nu e momentul pentru o astfel de discuţie.

— Ai dreptate, încuviinţă Sandy.

Discutau ca doi vechi prieteni, iar Sandy se simţea uşoară şi fericită.

— De ce să nu ne odihnim o vreme, înainte să ne întoarcem? sugeră Ken.

Se întinse în iarbă, punându-şi o mână sub cap.

— E atâta linişte, şopti Ken.

O trase încet spre el, cu un gest tandru. Femeia se lăsă cuprinsă de vraja acelei îmbrăţişări. Îi săruta bărbia, ochii, vârful nasului. Când buzele li se contopiră într-un sărut prelung, simţi dorinţa să-l îmbrăţişeze strâns. Femeia îi mângâia părul, spatele puternic şi bine definit.

Ken îi descheie nasturii de la bluză, unul câte unul. Într-o secundă, Sandy rămase într-un tricou cu mâneci scurte. Gura lui se plimba pe gâtul ei delicat, copleşindu-l cu sărutări.

Mâna bărbatului alunecă uşor peste corpul femeii, îi mângâie uşor umerii, pântecul, apoi se opri pe cureaua pantalonilor.

— Opreşte-te, strigă Sandy ridicându-se în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti bărbatul.

— Eu… eu… sunt atâtea lucruri de lămurit. Nu ştiu

cum de mă săruţi când nu ţi-am explicat… în legătură cu Miles, actorul.

— Dar nu vreau să ştiu, se împotrivi Ken.

— În noaptea trecută… nimic din ceea ce ai văzut nu e adevărat.

— Ştiu, am încredere în tine…

O cuprinse din nou în braţe, copleşind-o cu sărutări.

— Un singur lucru contează. Că te doresc mult.

Mâinile bărbatului alunecau pe trupul lui Sandy, golit de orice rezistenţă. O dorinţă de nestăvilit cutremură trupul bărbatului.

Trupurile lor se încleştau într-o sălbatică dorinţă.

Făcură dragoste de mai multe ori. În cele din urmă, Sandy se adăposti în braţele lui puternice şi privi cerul albastru, fără un nor. Se simţea proaspătă ca un prunc.

Într-un târziu, adormiră. Fură treziţi de zgomotul unui avion care zbura la joasă altitudine.

Cerul, aflat la apus, părea de zefir. Primele stele îşi făceau timid apariţia pe cer. Când primele umbre căzură peste luminiş, se hotărâră să plece.

Capitolul 8

În multe privinţe, restaurantul hotelului îi reamintea de camera de zi a vaporului. Aceleaşi scaune elegante, mese lungi şi curate pline de porţelanuri şi farfurii de diferite forme. De unde stătea, Sandy vedea oceanul în nemărginirea sa.

Ken purta un smoching elegant şi nu-şi lua ochii de la tânăra femeie. Sandy avu suficient timp să se schimbe. Purta o rochie lungă de mătase de culoarea piersicii, care-i scotea în evidenţă ochii mari.

Deşi comandă mai multe feluri, Sandy aproape că nu se atinse de mâncare.

— Nu v-au plăcut specialităţile noastre, doamnă? întrebă politicos chelnerul.

— Cred că nu mi-a fost foame, spuse ea cu un zâmbet

sincer. Evită să spună că n-ar putea mânca niciodată delfin, căci aceasta era specialitatea atât de mult lăudată a casei.

Privirile femeii se opriră pe chipul lui Harvey care se afla la masă alături de ei. Era atât de fericită încât abia auzi:

— …am fost foarte îngrijorat, mă întrebam unde aţi putea fi. Îmi închipuiam că v-aţi rătăcit prin junglă. V-am căutat ore în şir, dar degeaba. Atunci mi-a venit o idee…

Harvey izbucni în hohote de râs. Se uita când la Ken, când la Sandy.

— Sunteţi O.K? N-aţi spus un cuvânt de când stăm la masă.

— Totul e în regulă, Harvey, spuse Ken fără convingere. Aşadar, ce-ai făcut atât de amuzant?

— Am chemat pilotul ca să vă căutăm. Ştii cât de mult urăsc să zbor… Asta demonstrează cât de îngrijorat am fost.

— Şi ce a fost atât de spectaculos în călătoria voastră?

— Ei bine, zise Harvey insinuant. Îşi plimbă privirile de la unul la altul înainte de a continua:

— Nu ştiu cum să spun fără să fiu bădăran. Am zburat deasupra pădurii şi am surprins un cuplu, să vezi ce chestie, în mijlocul acţiunii, dacă mă înţelegi. În flagrant, adică.

Ken îşi pierdu respiraţia pentru o clipă. În acelaşi timp, Sandy simţi cum se înroşeşte de ruşine. Din fericire, Harvey era prea preocupat să-şi savureze povestea.

— Nu pot să cred nici acum. O astfel de privelişte în mijlocul pădurii. Ştii ce am crezut la început? Că sunteţi voi doi.

Harvey se opri, observându-i pe cei doi. Nesesizând nimic, continuă:

— I-am spus pilotului să zboare mai jos, dar am rămas fără combustibil, aşa că am fost obligaţi să ne

întoarcem.

— Nu văd nimic amuzant în această povestire. Şi nici nu cred că e genul de istorie care ar trebui spusă în faţa unei femei, îl admonestă Ken.

Harvey coborî ochii în pământ:

— Te rog să mă ierţi, Sandy. N-am vrut să te supăr, spuse Harvey.

— N-ai te ce să-ţi ceri scuze.

— Cred că am să mă retrag. Pot să te conduc în camera ta, domnişoară O'Hara?

Sandy înţelese că întrebarea bărbatului era de fapt o autoinvitaţie. Realiză că dacă ar accepta, ar putea trezi suspiciunile lui Harvey.

— Îţi mulţumesc, domnule senator. Cred că voi rămâne să-mi termin cafeaua.

— Mai stau şi eu câteva minute, spuse Harvey.

Faţa lui Ken era palidă precum a unui mort. Poate că nu mi-a înţeles intenţia, se întrebă Sandy. Înainte de orice explicaţie, Ken se ridică, o privi cu ostiliate pe Sandy şi se îndepărtă fără un cuvânt.

— Nu uitaţi că mâine ne trezim devreme, zise el din uşă. Sandy simţi cum ceva îi atingea piciorul Era şocată.

Îi aruncă lui Harvey o privire ucigătoare:

— Dacă mai îndrăzneşti vreodată, îţi rup picioarele. Înţelegi?

— Dar…

Înainte ca Harvey să-şi ducă ideea la bun sfârşit, Sandy se ridică şi părăsi încăperea.

Sandy bătu la uşa lui Ken, la început uşor, apoi tot mai tare. Voia să-l întrebe ce crede despre cele povestite de Harvey. Nu primi niciun răspuns. În cele din urmă, hotărî să se întoarcă în camera ei.

Nu putu închide ochii toată noaptea. Cu siguranţă, Harvey ştia mai multe decât lăsase să se înţeleagă. Aşa se explica îndrăzneala lui de a-mi mângâia piciorul, se gândi

Sandy. Se învinovăţea pentru întâmplarea din ajun, considerând că era numai vina ei că au fost surprinşi.

Ar fi trebuit să nu uite că era văduvă de numai un an şi că jurase să nu-şi mai încredinţeze viaţa în mâinile nici unui bărbat.

Era prea târziu pentru regrete. Târziu, îşi luă angajamentul că în momentul în care vor ajunge în Australia va cere să fie înlocuită.

La un moment dat, i se păru că aude bătăi în uşă. Ceasul indica ora două. Sandy hotărî să nu se ridice din pat nici atunci când bătăile se repetară.

După câteva momente, auzi desluşit paşi care se îndepărtau.

Soarele încă nu răsărise când Sandy, Ken şi Harvey se întâlniră în hol.

— Bună dimineaţa, mormăi Ken, evitând privirile lui Sandy. Părăsiră hotelul fără să-şi adreseze un cuvânt, urcându-se la scurt timp într-un avion care-i duse în Honolulu.

Se îmbarcară pe vas cu câteva momente înainte ca acesta să ridice ancora. Imediat ce puseră piciorul pe punte, fură întâmpinaţi de Kenneally şi Amelia, care păreau foarte îngrijoraţi:

— Citiţi asta, spuse Fitz, înmânându-i lui Ken o hârtie.

Ken o parcurse în grabă. Când îşi ridică privirile, faţa lui trăda mânie şi îngrijorare. Se întoarse brusc spre Sandy.

— Tu ai luat legătura cu vasul de la hotel?

— Nu, de ce?

— Cred că în cazul tău e vorba de publicitatea de care ai nevoie ca să ajungi o stea de cinema.

Ken se întoarse brusc spre Harvey:

— Sau poate e opera ta, îl fixă pe acesta.

— Jur că după cină m-am dus direct în camera mea.

Se întoarse din nou spre Sandy, care era pierdută.

— Şi ce spuneai? Că n-ai dat niciun telefon, că n-ai contactat pe nimeni?

— Dar nu văd care e legătura, se bâlbâi Sandy.

Ken o privi cu mânie, înmânându-i o hârtie:

— Citeşte! aproape urlă senatorul.

— Fitz şi Harvey, veniţi cu mine. Avem nevoie de un plan de contraatac! Nu-mi vine să cred că i-am putut ţine pe ziarişti departe de ceremonie şi mă trezesc acum pe prima pagină a ziarelor cu povestea asta incredibilă.

Ken părăsi în cele din urmă camera, urmat de cei doi bărbaţi.

— Ce înseamnă toate acestea? o întrebă Sandy pe Amelia.

— E textul unei telegrame pe care Babs Teller a trimis-o noaptea trecută de pe vas.

— Babs Teller… oh, ziarista aceea ciudată…

— E textul viitorului său editorial.

— Dar cum aţi pus mâna pe el?

— De la căpitan. Mi-a spus, de altfel, că Babs a primit un telefon din Kuai înainte de a scrie articolul şi de a trimite această telegramă.

Sandy despături hârtia:

— Dumnezeule, e despre mine…

SENATORUL ŞI MISTERIOASA DOAMNĂ, ÎNTR-O IDILĂ PE O INSULĂ TROPICALĂ

„Vă întrebaţi ce politician din California, aflat într-o croazieră de lux în jurul lumii a petrecut o după-amiază romantică şi o seară în compania unei misterioase blonde pe o splendidă insulă din Hawaii? (indiciu – e unul dintre cei mai doriţi burlaci din America). Surse de încredere mi-au confirmat că ea este gardă de corp, angajată la una dintre cele mai mari companii în domeniu.

Dar adevărata întrebare aflată pe buzele tuturor este alta: de fapt cine pe cine apără în această poveste

romantică? Vă pot spune un singur lucru, dragii mei cititori. Cu imaginea ei de actriţă de Hollywood şi bănuindu-i intenţiile, cred că senatorul Rexford este cel care ar trebui să se păzească. Şi poate că n-ar fi rău dacă politicianul nostru ar observa mai atent interesul constant pe care tânăra noastră îl manifestă şi pentru un tânăr actor de perspectivă aflat la bord.

Ne întrebăm dacă este vorba de o misiune specială de protecţie sau o afacere amoroasă? Sau că eroina noastră visează la o carieră cinematografică şi acţionează pentru a-şi împlini acest vis.

Urmăriţi ziarul nostru pentru a afla noi amănunte ale acestui triunghi amoros”.

— Oh, toate acestea nu pot fi adevărate.

Fiecare cuvânt citit era ca un pumnal înfipt în inima tinerei femei.

— Cum e posibil aşa ceva? Cum poate senatorul pleca urechea la asemenea minciuni?

Amelia o prinse de umăr.

— Nu ştiu ce crede Ken dar sunt sigură că nu va acuza pe nimeni dacă nu va avea dovezi. Trebuie să înţelegi că senatorul a trecut printr-o mulţime de experienţe nefericite cu femeile. Crede-mă, multe au încercat să-şi facă publicitate pe seama lui. Va trebui să ai răbdare.

— Sunt hotărâtă să renunţ la această slujbă, îi tăie Sandy vorba.

— Nu, să nu faci asta. Ştiu că i-ai salvat viaţa. Acum are nevoie de tine mai mult ca oricând.

— De ce toată lumea, cu excepţia mea, cunoaşte scopul acestei misiuni? Cred că ştiu cel mai bine să fac faţă pericolului, iar eu n-am habar despre ce se întâmplă.

— Ştiu, draga mea. Ken nu poate vorbi încă despre povestea în care e implicat. Chiar şi eu ştiu puţin. Trebuie să ai încredere în el.

— Aşa cum are el în mine? Crede că eu l-am turnat.

— Eu nu cred aşa ceva, o linişti Amelia. În cele din urmă, toţi vor vedea că se înşală în ceea ce te priveşte.

Zilele treceau monoton. Soarele înainta leneş pe cer, în timp ce oceanul era calm, fără urmă de valuri.

Doar briza călduţă mai tulbura după-amiezile liniştite, răcorindu-i pe cei aflaţi pe punte.

Ken se baricadă din nou în cabină împreună cu colaboratorii săi.

— Probabil pun la cale detaliile acelei misterioase acţiuni, îşi spuse Sandy.

De când părăsiseră insula Kuai, Ken nu-i mai acordase niciun fel de atenţie. Până ajungeau în Fiji putea să se gândească în linişte dacă va renunţa la funcţia pe care o avea. Cel mai mult se temea că, îndrăgostită fiind de Ken, s-ar descalifica în faţa şefilor şi a colegilor de breaslă.

Încercă să-şi umple timpul cu tot felul de activităţi. În fiecare dimineaţă alerga pe punte timp de o oră pentru a-şi menţine corpul în cea mai bună formă. Apoi, încă o oră, repeta diferite scheme de arte marţiale. După-amiaza o dedica aproape în întregime înotului în piscină.

Tragerile cu arma la ţintă adunau pe punte o mulţime de curioşi. Dar în ziua în care în mulţime o zări pe Babs Teller renunţă la acest exerciţiu pentru a nu da prilej de noi bârfe.

Decise să-l evite pe Miles şi contactul cu orice actor. Dacă ar fi fost văzută în preajma acestora, probabil că senatorul ar fi fost informat şi atunci suspiciunile lui s-ar fi amplificat.

Îşi făcu apariţia în bar îmbrăcată doar cu o jachetă subţire şi pantaloni scurţi. Zărindu-i la o masă pe Fitz şi Amelia, se îndreptă spre ei.

— Bună, spuse ea încet, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i deranjeze.

— Vrei să stai cu noi? o invită bărbatul.

— Mă tem că nu pot, răspunde Sandy, suspicioasă faţă de această politeţe. Trebuie să mă schimb.

Kenneally insistă:

— Poţi rămâne să bei un pahar. De altfel, mă şi întrebam unde te-ai ascuns în ultima vreme, spuse acesta aruncându-i o privire complice Ameliei. Aşa că ne eşti datoare…

— În regulă, zâmbi Sandy aşezându-se pe un scaun.

Fitz comandă încă un rând de băutură. Sandy se simţea bine în prezenţa unor persoane cunoscute. Discuţia alunecă încet către persoana lui Ken, când o nouă figură apăru în bar.

Echipată cu nişte pantaloni bufanţi care-i mascau fizicul supraponderal, femeia înaintă spre masa celor trei.

Babs Teller se opri în faţa lui Sandy.

— Ia te uite pe cine avem aici, spuse femeia. Misterioasa doamnă, în persoană.

Sandy se ridică brusc în picioare.

— Nu sunt deloc misterioasă. Şi cred că nici n-am avut plăcerea să ne cunoaştem, spuse hotărât Sandy.

— Eu cred că e numai vina ta, pentru că ai evitat să stăm de vorbă, spuse ziarista. Sper că apreciezi turnura pe care au luat-o lucrurile. Acum mii de oameni aşteaptă să vadă ce se mai întâmplă cu misterioasa doamnă.

— Dar ceea ce ai publicat e o minciună, răbufni Sandy.

— Draga mea, abia aştept să ascult şi versiunea ta.

Sandy îi aruncă o privire ucigătoare:

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-ai făcut destul rău şi nu mai vreau să apar în presă. Nici măcar cu un drept la replică.

— Bine punctat, şopti Amelia.

— Cred că nu înţelegi. Ţi-am făcut atâta publicitate fără să-ţi cer nimic în schimb. Când te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti, spuse Babs întorcându-se spre uşă.

Sandy nu se putu abţine:

— Te rog să mă laşi în pace. Nu înţeleg de ce-mi faci toate astea.

Un zâmbet viclean apăru pe faţa lui Babs.

— Cunosc perfect femeile ca tine, spuse ea liniştită. Picioare lungi, păr blond, un corp fără cusur. Cu ochii aceştia şi cu privirea ta inocentă... dragă, nu mă poţi păcăli atât de uşor. Nu uita ai de-a face cu Babs Teller. Cunosc ce hram porţi şi ce urmăreşti.

Cu aceste cuvinte părăsi încăperea.

Kenneally şi Amelia erau consternaţi.

— O scorpie... zise bărbatul.

— O adevărată pacoste, întări Amelia.

— Nu lăsa toate aceste răutăţi să te doboare, o încurajă Fitz. Sunt trucuri vechi, de altfel. Să nu faci vreo prostie.

— Ai dreptate, Babs încearcă să-i întindă o cursă. În orice caz, Sandy, poţi conta pe noi, o asigură Amelia.

Sandy era gata să explodeze. Îi venea să fugă după jurnalistă s-o ia de piept şi s-o trântească de pământ.

Se năpusti pe punte şi începu să facă exerciţii fizice. Când se simţi epuizată, se opri şi spuse pentru sine:

— Aici, înconjurată de ape, n-ai nici unde fugi, nici unde să te ascunzi. Dacă va avea tupeul să mă mai înfrunte o să-mi descopere calităţile de bodyguard.

Capitolul 9

Vasul se îndrepta acum spre sud-vest înaintând în apele calde de la tropice. Sandy trebui să-şi cântărească fiecare mişcare pentru a nu-şi pune în pericol cariera.

În fiecare seară, toţi cei prezenţi se strângeau în spaţioasa cameră de zi unde aveau loc petreceri.

Sandy îl zărea mereu pe Hartmann cu zâmbetul său meschin şi privirea diabolică. Era acolo, de fiecare dată, Babs Teller, la pândă în căutarea unor subiecte de scandal. De asemenea, erau prezenţi actori şi actriţe, fiecare dorind

să iasă în evidenţă.

Peste toţi se ridica figura impunătoare a senatorului. După ce zile la rând ignoră aceste petreceri, se hotărî, în sfârşit, să-i onoreze cu prezenţa să în scurt timp, Ken redeveni bărbatul pe care Sandy îl ştia din ziare: petrecăreţ, curtenitor, îndrăzneţ. Participa la toate seratele nocturne. Deşi toată lumea îl înconjura cu simpatie, Sandy observa că senatorul nu lăsa niciodată garda jos. Poate că acum când toată lumea citise cele relatate de Babs în presă, o relaţie distantă între ea şi Ken se impunea, se gândea Sandy, încercând să găsească un sens în comportamentul bărbatului.

Senatorul se schimbase atât de mult, încât Sandy avea impresia că era vorba de două persoane în una singură.

Festivităţile din acea seară avură darul s-o indispună. Căpitanul propuse o noapte tematică, pe care o numise „seara piraţilor”. Participanţii urmau să poarte săbii, cuţite şi pistoale. Desigur, de jucărie. Membrii companiei de film fură de acord să le împrumute pasagerilor mai multe costume de recuzită pentru o noapte.

Când îl văzu pe Kenneally, îmbrăcat precum stăpânul mărilor izbucni în râs. Arăta exact ca un jefuitor de nave comerciale – pantaloni negri cu imprimeuri, cămaşă de culoare deschisă descheiată larg la gât, în timp ce vesta fără mâneci îi venea turnată pe corp, făcându-l mai fioros.

Sandy se simţea stânjenită. Rochia de seară cu umeri goi, dar mai ales corsajul care-i scotea în evidenţă pieptul bine conturat atrăgea privirile tuturor.

Singura persoană care nu sesiza prezenţa unei femei atât de fermecătoare era Ken. Privirile lor se întâlniră doar pentru o clipă, când Sandy îşi făcu apariţia în sala de dans.

Formaţia atacă acum o baladă romantică de la începutul secolului. Ken răsări în faţa ei, pe neaşteptate.

— Dansezi? şopti el.

Sandy făcu un gest să prindă mâna lui Ken, când se auzi o voce din spate:

— Cred că ai pierdut partida asta, domnule senator. Primul dans îi revine căpitanului Miles.

Actorul era cel mai corect îmbrăcat piraţi din câţi se văzuseră vreodată. Ken puse o mână pe pumnalul de plastic pe care-l avea la brâu:

— Primul dans îmi aparţine, declară Ken ameninţător.

Dar Miles nu se lăsă intimidat:

— Numai peste capul meu.

Sandy se simţea stingherită şi flatată.

— Căpitanul Miles ar trebui să nu uite bunele maniere, îl străfulgeră Ken.

Cu coada ochiului, Sandy o zări pe Babs care privea cu interes această scenă. Înţelese că trebuie să pună capăt disputei. În acel moment, Rose îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de satin îşi făcu apariţia lângă ei.

Râzând, i se adresă lui Ken cu un accent spaniol:

— Dragul meu, dacă ai şti cât te-am căutat. Arăţi ca un pirat autentic. Vino, îi spuse pe un ton poruncitor, luându-l de braţ pe Ken.

— Poţi onora invitaţia, spuse sec Sandy adresându-i-se senatorului. Miles va dansa cu mine.

— Ne-am înţeles, concluzionă Rose. Haide, ar fi păcat să pierdem acest dans. Oricum nu mă voi mulţumi cu unul singur, i se adresă cu cochetărie lui Ken.

Miles luă mâna lui Sandy, în timp ce Ken şi Rose se îndepărtau în paşi de tango.

— O adevărată tigresă, murmură Miles.

— Ar fi bine să nu-ţi vină vreo idee greşită, îl avertiză Sandy. Sunt încă furioasă pe tine.

— Admit că am greşit, spuse actorul.

Făcând un gest cu capul în direcţia rivalului său, zise batjocoritor:

— Senatorul e unul din stâlpii societăţii, dar eu sunt

gata să pariez pe Rose.

— Dacă îndrăzneşte mai mult, o să aibă de-a face cu mine, spuse ameninţător Sandy.

Miles continua s-o tachineze.

— Să ştii că n-o vei putea învinge stând cu mâinile în sân.

— Să ştii că ar trebui să nu mai pleci tot timpul urechea la ce spune unul şi altul. Ar trebui să judeci cu capul tău. Cred că am nevoie să beau ceva, încheie Sandy.

Miles o urmă şi, cu un gest teatral, ridică paharul în aer:

— Pentru singura persoană care are curajul să spună lucrurilor pe nume.

— Aici te cam înşeli. Sunt mulţi oameni ca mine, dar n-ai avut ocazia să-i întâlneşti.

— În orice caz, să ştii că mulţi cred o grămadă de chestii despre tine

— Ştiu, spuse simplu Sandy.

Probabil şi Ken, care acum probabil e fericit în braţele lui Rose, gândi Sandy. În orice caz singurul mod de a lămuri lucrurile era o discuţie cu Ken.

— Miles, vreau să-mi faci un serviciu.

— Orice, cred că-ţi sunt dator.

— Când se termină melodia, invit-o pe Rose la dans.

— Eu? Pe Rose? Timp de doisprezece ore m-am prefăcut că sunt iubitul ei în faţa camerelor de luat vederi. Nu crezi că e de-ajuns?

Sandy se încruntă.

— O.K., ai câştigat. Am s-o invit, spuse actorul.

— Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscătoare, Miles, spuse ea fericită.

Bărbatul zâmbi, se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Este o plăcere să-ţi pot fi de folos.

— Ai putea să-ţi faci un obicei din asta, răspunse Sandy. Aruncându-şi privirile pe ringul de dans îi observă

pe Ken şi pe Rose stând pe loc şi uitându-se cu mirare la ea. Un zâmbet triumfător se înfiripă pe faţa lui Rose. Ochii lui Ken aruncau priviri de gheaţă.

Ce concluzii au putut trage din sărutul pe care mi l-a dat Miles? La ce se gândeşte acum Ken, Dumnezeule? murmură Sandy. E posibil ca Babs Teller, jurnalista, să fi văzut scena? Aceste gânduri o înfiorau.

Da, acum era sigură că nu va trece mult şi se va afla din nou pe prima pagină a ziarelor. Sau, mai rău, va fi subiect de bârfe la un post de televiziune, unde milioane de telespectatori abia aşteaptă să afle noi picanterii despre ea. Şi asta numai din cauza lui Babs.

Voia să meargă la Ken să-i explice tot. O văzu pe Rose cum se apleacă spre Ken şi-i şopteşte ceva la ureche. Bărbatul încuviinţă fără să spună un cuvânt, cu ochii fixaţi în direcţia lui Sandy. Senatorul îi oferi braţul tinerei actriţei, îndreptându-se către ieşire.

— Este în regulă, draga mea, e totul în regulă?

Vorbele lui Miles veneau parcă din altă lume.

— Cred că… la… murmură ea.

— Eşti palidă ca un cadavru. Cred că ai nevoie să bei ceva.

Sandy luă câteva înghiţituri de şampanie.

— Iartă-mă. Nu mă simt prea bine. Aş vrea să mă retrag în cabină.

— Sigură? spuse Miles oferindu-i încă un pahar de şampanie. Ascultă, n-am reuşit să ajung la Rose deoarece a plecat…

— E în regulă, declară Sandy resemnată. Băutura mi-a făcut bine.

— Poate că n-ar fi rău dacă ai mai rămâne. Ne-am putea simţi bine aici. Ţi-aş dezvălui câteva din tainele vieţii de actor.

Vorbele bărbatului o treziră la realitate:

— Miles, trebuie să înţelegi… spuse Sandy aproape

exasperată, în timp ce sorbea din nou o gură de şampanie.

— Dar… cred că nu înţelegi. Regizorul filmului te-a văzut şi e încântat de tine. Trebuie să spui doar un cuvânt – da.

— Nu înţelegi… nu mă interesează niciun film. Vreau să fiu ceea ce sunt acum…

Sandy simţi nevoia să pună capăt acestei dispute.

— Te părăsesc… vreau să mă odihnesc un pic.

— Stai, te conduc cu mare plăcere.

— Nu, e mai bine să plec singură. Tu rămâi să te distrezi mai departe, spuse Sandy îndepărtându-se.

În drum spre cabina ei, Sandy trebuia să treacă prin camera de zi. Sala era goală şi întunecată. Luna îşi arunca razele, luminând discret o mică parte a încăperii. Sandy văzu perdelele cum tremurau uşor în bătaia vântului. Două umbre nemişcate abia se întrezăreau în faţa uşii spre dădea înspre terasă. Mâna ei îi mângâia tandru gâtul! Mâinile lui îi cuprinseseră talia subţire.

Ken se desprinse violent din îmbrăţişarea lui Rose. Ea se îndreptă către cealaltă parte a încăperii.

— Nu e ceea ce crezi, spuse Ken venind spre Sandy. Mă ajuta cu un bandaj pentru ochi… nu-i aşa Rose? încercă el o scuză.

Sandy încercă să pară indiferentă:

— Eu mă duceam spre camera mea. Şi nu cred că mă priveşte…

— Dar Sandy, insistă Ken.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu cred că mai am ce căuta aici, îi tăie vorba Rose.

Senatorul simţi nevoia să îşi arate cavalerismul:

— Te conduc în cabina ta, Rose.

— Ştiam că eşti un dulce, spuse Rose luându-l de la braţ şi dispărând în întuneric.

— Mă întorc într-o secundă. Te rog să mă aştepţi, spuse din uşă Ken.

— O noapte frumoasă, draga mea, strigă cu ironie Rose.

Sandy îl aşteptă mai bine de zece minute în salon. În cele din urmă ieşi pe terasă. Noaptea părea desprinsă dintr-o poveste de iubire. În depărtare se zăreau luminile altor vapoare. Stelele acopereau cerul, inundând cu lumina lor nemărginirea oceanului.

Cum de şi-a putut imagina că lucrurile între ea şi Ken pot fi rezolvate atât de simplu? El era un om politic foarte bogat, care peste câţiva ani ar putea deveni preşedintele SUA. Ea nu era decât o simplă angajată a unei companii private. Dacă nu Rose, atunci doar o altă actriţă la fel de celebră ar fi fost mai potrivită să-i fie alături acestui om atât de puternic. Ea şi Ken erau tot atât de diferiţi precum erau ziua şi noaptea.

Îşi aduse aminte că pe mese mai rămăsese şampanie de la prânz. Îşi turnă un pahar, continuându-şi plimbarea. Simţi cum o lacrimă i se prelinge pe obraz, alunecându-i pe gât. Noaptea avea ceva magic. Se simţea părăsită şi singură, precum un naufragiat într-o barcă, scăpată dintr-o furtună.

— E o noapte minunată, auzi Sandy o voce pe care o recunoscu imediat. Potrivită pentru a visa la o carieră de actriţă.

Tânăra femeie nu avu nevoie să se întoarcă pentru a recunoaşte vocea lui Ken.

— Trebuie să recunosc că ştii foarte bine să te foloseşti de oameni pentru a obţine ceea ce vrei, continuă senatorul.

— Despre ce vorbeşti? Ai înnebunit? întrebă intrigată femeia.

— Să începem cu Miles. Rose mi-a spus că tânărul acesta are o mulţime de legături la Hollywood. Nu-ţi trebuie decât o serie de recomandări, câteva interviuri şi devii un star.

Sandy se trezi ca dintr-un vis urât, se îndreptă spre Ken şi-l sărută:

— Dragul meu, nu înţelegi nimic? Aminteşte-ţi cum l-am lăsat în prima seară pe Hartmann să creadă că urmează să devin o mare actriţă, deoarece nu ştiam dacă n-ar fi mai bine ca lumea să ştie că de fapt eu nu sunt garda ta de corp. Toate celelalte lucruri nu există decât în imaginaţia ta. Cum aş putea să-ţi demonstrez cât de tare te înşeli? Îmi place ceea ce fac şi nu vreau să-mi schimb meseria, înţelegi?

— Da, încuviinţă Ken. Cred că ştiu mai bine ca oricine cât de bine ştii să-ţi faci meseria. Am crezut cu adevărat că vrei să devii actriţă.

— Uită toate astea, şopti Sandy prinzându-l de mână. Ştii, Ken, ceea ce vreau să-ţi spun e că Miles…

— Miles, Rose, hai să nu mai vorbim despre ei. Să uităm tot ce s-a întâmplat de când am părăsit insula Kuai. Nu mai contează.

Sandy dorea însă să lămurească tot, să-i spună că între ei nu poate fi nimic durabil şi că se gândeşte să renunţe să mai fie garda lui de corp imediat ce vor ajunge în Australia.

Dar acum, în apropierea lui Ken, totul i se părea dintr-odată lipsit de importanţă. Nimic nu mai conta, în afara mângâierilor sale tandre, a sărutărilor calde. Se îmbrăţişau de parcă ar fi fost pentru ultima oară, cu pasiune, ca doi adolescenţi care s-au furişat într-un ungher pentru a scăpa de privirile celor mai în vârstă.

— Sandy, şopti Ken. Îmi pare rău că nu te-am înţeles. Îi simţea respiraţia caldă. Sandy, repetă el dulce. În noaptea asta, nu suntem decât noi doi pe pământ.

O luă în braţe, strângând-o cu putere la piept.

Îi sărută umărul gol şi gâtul. Buzele li se uniră într-un sărut prelung.

— E atât de bine, şopti ea… Nimic nu mai contează…

Un zgomot puternic îi trezi din reverie. Uşa fu dată cu zgomot de perete şi pe terasă îşi făcură apariţia Amelia, Kenneally şi Harvey.

Feţele lor trădau nelinişte.

Amelia sparse tăcerea.

— Mă plimbam acum câteva minute alături de căpitan pe punte. Era prea mult zgomot în sala de dans, iar afară e o noapte încântătoare… Când am trecut pe lângă biroul de telecomunicaţii, Babs Teller tocmai ieşea de acolo. Ne-a aruncat o privire plină de satisfacţie… Aşa că l-am convins pe căpitan să aruncăm o privire. Am fost norocoasă.

— Sparky – care a transmis prima corespondenţă a lui Babs în SUA – ne-a spus că n-a putut refuza să trimită cea de-a doua epistolă care era adresată aceleiaşi persoane sau companii, nu ştia foarte bine.

Kenneally căută în buzunar şi scose o hârtie mototolită.

— Iată, nenorocita de telegramă!

Ken luă hârtia în mână şi o parcurse rapid de la un capăt la altul. Faţa lui deveni livid㠄. Tuşi de două ori apoi, citi cu voce tare conţinutul epistolei:

„… vesti fierbinţi din croaziera dragostei. Triunghiul amoros cu parfum de Hollywood despre care v-am relatat în prima mea corespondenţă cunoaşte schimbări spectaculoase. Şi asta pentru că acum avem de-a face cu încă un jucător. Da, dragii mei cititori, asta o ştiu din surse cât se poate de sigure. Nu pot să vă spun despre cine e vorba, dar ultima achiziţie a senatorului este o tânără şi superbă actriţă aflată la bord şi care deţine unul din rolurile principale în pelicula care se filmează pe navă”.

— Cred că am citit destul, spuse Ken cu amărăciune, întinzând hârtia către Sandy.

Tânăra femeie tresări. Făcu un pas înapoi şi se lăsă să cadă pe o canapea, prea obosită ca să mai poată citi

vreun rând. Se gândea la zvonurile şi discuţiile care se vor isca şi care o priveau personal.

Probabil că acum întreaga Americă bârfea pe această temă. Putea fi vorba chiar şi de fotografii la care acum, milioane de americani se uită, închipuindu-şi tot felul de lucruri.

Cum a putut să fie atât de naivă să creadă că o poate lua de la capăt a doua oară alături de Ken Rexford? Cât de mult se amăgise cu un sfert de oră în urmă, când la pieptul bărbatului credea că nimic nu-i poate despărţi.

Vocea Ameliei o smulse din reverie:

— De data asta, dragul meu frate, trebuie să admiţi că Sandy nu are nicio vină.

Sandy deveni şi mai surprinsă când îl auzi şi pe Kenneally luându-i apărarea.

— Mi-e teamă că lucrurile s-ar putea repeta, nu-i aşa Harvey? Haide băiete, spune-le şi lor. Confesiunile descătuşează sufletul.

— Nu am nimic de-a face cu ceea ce s-a petrecut în seara asta. Abia am schimbat câteva cuvinte cu Babs.

— Nu ne poţi duce cu astea, Harvey. Şi oricum, nu mă refeream la noaptea asta. E vorba de cum a început totul. Şi de cât de vorbăreţ ai fost la Kuai, în faţa lui Babs Teller.

Harvey se înroşi tot. Privi în jur pierdut, murmurând ceva de neînţeles. Avu un scurt dialog din priviri cu Ken, cerându-i ajutor.

— Cred că nu vrei să-ţi eliberezi sufletul, spuse cu răutate Kenneally.

— Ştiu că Harvey este cel care a vorbit presei despre incidentul care a avut loc în Kuai. Mi-a spus totul în legătură cu acest lucru, spuse cu un aer afectat.

Amelia interveni, încercând să schimbe subiectul.

— Harvey a avut motivele lui şi cred că cel mai bine e să nu mai zgândărim lucrurile.

În orice caz, Sandy a fost cea mai afectată de cele apărute în presă şi cred că Harvey îi datorează scuze, spuse Ken.

Harvey părea că aştepta aceste vorbe de o veşnicie. Păşi repede în direcţia femeii. Spre surpriza lui Sandy îi puse o mână pe umăr, cu un gest familiar:

— Nu am nimic de-a face cu toate acestea. Îţi jur, Sandy, spuse Harvey surescitat. Te rog să mă crezi. Dacă aş fi ştiut cât de mult te va afecta, n-aş fi spus niciun cuvânt. Am vrut doar să-l ajut pe senator… Am crezut că puţină publicitate îţi va face bine. Nu mi-am imaginat niciun moment

— Publicitate? explodă Sandy. Crezi că şefii mei au nevoie de o blondă mortală în subordine? Ce crezi că se va alege din cariera mea după toate acestea?

Ken făcu un pas înspre cei doi:

— Nu trebui să-ţi faci griji în legătură cu asta. Când excursia se va termina voi avea o discuţie lămuritoare cu şeful tău. Totul va fi în regulă atunci.

Vorbele lui Ken avură darul să-i calmeze pe cei doi.

— Chiar aşa rece şi distant cum îl ştii, trebuie să ai încredere în fratele meu. Ştie foarte bine să vadă lucrurile dincolo de aparenţe, spuse Amelia.

Sandy încuviinţă în tăcere. Amelia avea cu siguranţă dreptate şi orice făcuse sau spusese, Harvey merita o a doua şansă. Un zâmbet îi înflori involuntar în colţul gurii.

— Cred că fiecare face greşeli, i se adresă ea lui Harvey.

Emoţionat, bărbatul îi luă mâna şi i-o sărută.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc mult, Sandy.

— Din păcate, mai avem o problemă, anunţă Ken.

Făcu o pauză de efect şi continuă:

— Am aflat că există o fotografie în care eu apar alături de Sandy. După câte am aflat ne înfăţişează într-un moment de tandreţe pe care unii l-ar putea interpreta în

mod intenţionat greşit…

— Asta e, cu siguranţă, o problemă, admise Kenneally.

Senatorul ignoră remarca subalternului său, continuând:

— Când am condus-o pe Rose înapoi în cabina ei a încercat să mă şantajeze, cerându-mi să-i acord mai multă atenţie. În caz contrar, a ameninţat că se va duce direct la Babs Teller. E posibil s-o fi făcut deja.

În mod ciudat, Sandy avu un sentiment de uşurare.

— M-am gândit în ce moment ne-ar fi putut face cineva fotografia, i se adresă Sandy direct lui Ken. Cred că am găsit! Cu puţin înainte ca uşa să se închidă am auzit un sunet abia perceptibil care m-a pus în alertă. Am reuşit să văd cu coada ochiului, într-o fracţiune de secundă, o umbră în pragul uşii. După toate probabilităţile, musafirul nepoftit n-a putut fi altcineva decât domnul Hartmann.

— Excelent, izbucni Amelia. Fata noastră a punctat din nou.

Întorcându-se brusc către fratele ei, i se adresă:

— L-am văzut, de altfel, pe Hartmann vorbind cu cineva din anturajul lui Babs Teller imediat după ce ai plecat de la petrecere. Până am ajuns pe punte, conversaţia se încheiase.

— Crezi că ar trebui să consultăm un avocat? sugeră Kenneally.

— Nu, replică ferm Ken. Nu vom face decât să punem gaz pe foc. Pe de altă parte, n-avem certitudinea că Babs şi Hartmann au pus totul la cale.

Sandy privea absentă, fără să prevadă pericolele ce o pândeau.

Capitolul 10

În lumina perfectă a noii zile, în mirificul decor al Pacificului de Sud, Sandy se simţea din ce în ce mai bine. Aerul rece de dimineaţă o făcea să se gândească la

perspective mai bune.

Declaraţiile lui Harvey din ajun o eliberaseră de suspiciuni. Se simţea, după mai multe zile, cu adevărat fericită. Iar gândurile îi zburau către mirificele locuri pe care avea să le vadă în această călătorie.

Vaporul ancorase în portul Suva, capitala statului Fiji, care mai cuprindea cel puţin trei sute de insule vulcanice. Pe vremuri colonie britanică, Fiji mai păstra ceva din farmecul atmosferei de început de secol XX.

Sandy purta o vestă strâmtă peste un pulover subţire. Fusta uşoară, de primăvară, îi flutura în bătăia vântului lăsând să se vadă picioarele lungi, uniform bronzate. În mână ţinea o geantă în care înghesuise câteva lucruri strict necesare pentru următoarea fază a călătoriei.

Afacerile erau principala preocupare a familiei senatorului. Amelia îşi programase o vizită pe o insulă mică pentru a studia posibilitatea construirii unui nou hotel. În cazul Ameliei, afacerile mergeau mână în mână cu interesele personale. Le spuse lui Ken şi Sandy că va fi însoţită de căpitan şi că se va putea descurca şi singură.

Senatorul urma să ţină un discurs la Universitatea Pacificului de Sud din Suva. Apoi trebuia să participe la câteva întâlniri private cu oficialităţi locale. Nu-i spuse lui Sandy numele acestor persoane, doar locurile care ar trebui inspectate pentru a fi feriţi de orice surpriză.

— De data asta nu cred că vom mai avea de-a face cu niciun atentator. Dar poţi să ştii? zâmbi complice Ken.

Sandy era mulţumită că bărbatul ia munca ei în serios. De aceea, situaţia nici nu o îngrijora peste măsură.

După discursul ţinut la Universitate, Ken urma să facă o vizită de cealaltă parte a insulei aflată în proprietatea familiei sale. Prilej, aflase tânăra femeie, pentru băştinaşi de a-i face o primire fastuoasă.

Aflată pe puntea vasului, privea dezinteresată pregătirile pe care familia Hartmann le făcea în vederea

debarcării. Se gândea ce zvonuri ar scorni aceştia dacă ar afla fie şi numai că ea şi Ken vor înnopta împreună pe insulă. Dar senatorul reuşi cu o seară înainte s-o liniştească:

— Lasă-i să vorbească, spuse Ken în timpul cinei. Poate că asta-i meseria lor.

— Da, să-i lăsăm să vorbească. Nici noi nu ne-am spus ultimul cuvânt, întări Kenneally.

În fond, ce rău îi puteau face? se gândi Sandy. Doar era de datoria ei să se afle mereu în apropierea lui Ken.

Acesta părea perfect relaxat, atunci când păşi alături de Sandy într-o ambarcaţiune uşoară care avea să-i ducă la mal.

La Universitate, Ken fusese primit de o delegaţie oficială. Ca şi în Hawaii, era vorba de o mulţime pestriţă printre care se numărau şi câţiva locuitori ai insulei Mauristan. În sala de conferinţe, Sandy se postă aproape de intrare.

Discursul fu neobişnuit de scurt. Femeii i se păru ciudată cererea lui Ken ca presa să nu aibă acces la manifestare. Din puţinele propoziţii rostite de senator, Sandy înţelese că acesta deţinea pe insulă proprietăţi de peste 100 de ani.

Chestiunea cea mai importantă a fost abordată la finalul discursului. Ken i-a asigurat pe cei prezenţi că nu intenţionează să construiască decât un singur hotel şi numai după ce va avea toate aprobările.

În final, discursul a fost răsplătit cu aplauze.

La ieşirea din clădire, Sandy fu surprinsă de agitaţia care puse stăpânire pe un tânăr foarte bronzat, îmbrăcat cu o salopetă de camuflaj. Se afla la numai doi metri de Ken. Ochii lui aruncau priviri fioroase.

Sandy se repezi către intrus, prinzându-i mâna ascunsă în interiorul vestei de camuflaj. Cu o mişcare rapidă îl imobiliză, trântindu-l la pământ. Tânărul se

dovedi a fi neînarmat.

— Nu o să scapi aşa de uşor, senator Rexford, urlă tânărul. Crezi că-i poţi cumpăra pe toţi numai fiindcă familia ta e stăpână pe jumătate din zăcămintele de petrol din lume? Şi alţii au drepturi asupra lor să ştii, continuă tânărul, zbătându-se să scape din strânsoare.

Patru poliţişti îl flancară pe acesta, introducându-l în maşină.

Ken o aştepta pe Sandy în limuzină.

— Să n-ai un moment de linişte, spuse senatorul calm, spre uimirea femeii. Cred că am ajuns să mă obişnuiesc cu asemenea scene. În fond, era vorba de un student nevinovat. Dar, în orice caz, cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

Sandy era ofensată. Palmele îi transpirau abundent şi respira greu. Pentru o clipă, îl văzu pe Ken doborât la pământ de acel student, iar această imagine îi făcea rău. Ca şi calmul cu care o întâmpină senatorul. Meseria îi cerea însă să trecacă peste acest moment şi să se concentreze asupra celorlalte evenimente.

Planul era ca un avion să-i ducă pe Ken şi pe Sandy în satul băştinaşilor…

Auzi ca prin vis vocea pilotului:

— Următoarea oprire, dragii mei, laguna albastră.

În momentul în care îşi aruncă privirile pe geam, Sandy înţelese vorbele pilotului. O apă superbă de un albastru imaculat era flancată de o parte şi de alta de numeroşi palmieri înalţi.

— Vrei să spui că e chiar laguna din filmul acela celebru?

— Exact, doamnă. Aici s-a filmat mai multe luni de zile. Este cea mai frumoasă plajă din lume. De fapt, toate aceste insule pe care le vedeţi sunt la fel de frumoase.

Ken se întoarse spre pilot, bătându-l amical pe umăr:

— Te întorci sau rămâi peste noapte cu noi, Duff?

— Rămân.

Peste câteva minute, hidroavionul aterizează lin pe apă.

— Cum ajungem la ţărm? se interesă femeia.

— Putem înota, deşi cred că cel mai bine ar fi să luăm un taxi, glumi Ken, arătând cu degetul o canoe care se apropia de ei.

— E exact ca în filme, se entuziasm Sandy.

— Asta, în schimb, e cât se poate de reală.

Satul era o alomeraţie de mici aşezări omeneşti. Băştinaşi gălăgioşi şi aproape goi îi întâmpinară cu entuziasm. Imediat, oaspeţii au fost serviţi cu yahonga, o mâncare tradiţională. Câţiva băieţi voinici şi foarte bronzaţi luară bagajele, depozitându-le într-o colibă.

— Să explorăm împrejurimile, spuse abrupt Ken, luând mâna femeii.

În timp ce se îndepărtau, constatară că băştinaşii continuau să le facă semne şi tumbe…

— Un tratament de-a dreptul regal. Ai devenit mare-şef pe aici, spuse Sandy privindu-şi colierul oferit de băştinaşi la debarcarea pe insulă.

— Familia mea a crescut alături de bunicile lor.

— Şi acum vrei să ridici un hotel în această zonă? întrebă ea cu subînţeles.

Tăcură o vreme, fascinaţi de jocul naturii. Zeci de varietăţi de plante îi înconjurau din toate părţile.

— Vrei să ruinezi toate aceste daruri ale naturii? insistă Sandy.

— Nici vorbă. Dacă vom construi un hotel, voi avea grijă ca acesta să nu afecteze în niciun fel viaţa băştinaşilor. În orice caz, dacă nu vom acţiona noi, o vor face alţii. E mai bine ca nişte oameni responsabili să facă această investiţie. Altfel…

— Ştiu şi eu, murmură Sandy, strângând cu putere mâna bărbatului. E atâta frumuseţe în jur.

— Fii liniştită. Nu voi permite nimănui să producă

vreo pagubă acestor locuri minunate.

Sandy se încruntă o clipă, străfulgerată de o amintire care o bântuia.

— Ken, băştinaşii ne-au pus bagajele în aceeaşi colibă. Cred că şi-au imaginat că vom petrece noaptea aici.

Bărbatul râse:

— Te îngrijorează? întrebă Ken cuprinzându-i umerii.

— Nu, dar nu cred că vrei să alimentăm bârfele deja existente.

— Dar cum va putea afla cineva că am decis să rămânem pe insulă? întrebă senatorul.

Sandy ridică din umeri.

— Cine s-a gândit că vom fi spionaţi din elicopter pe insula Kuai? încercă ea să argumenteze. E adevărat, de data asta pilotul pare de treabă, băştinaşii prietenoşi, dar după toate prin câte am trecut nu ştiu dacă mai putem avea încredere în cineva.

— Trebuie să ai încredere în mine. Îţi voi încredinţa un mare secret imediat ce voi putea, o încurajă Ken.

Sandy se lăsă convinsă.

— Oh, nu-mi vine să cred că am putut reacţiona aşa în seara în care te-am văzut cu Miles, izbucni pe neaşteptate bărbatul. Acum recunosc că te-am judecat greşit. E uşor să te înşeli după ce ai avut atâtea experienţe groaznice şi toate numai cu femei. Gândeşte-te cum a încercat Rose să mă şantajeze. Singura mea scuză e că am fost foarte gelos când te-am văzut cu Miles.

Pe Sandy, această confesiune o bucură nespus.

— E în regulă, acum. Îmi dau seama de ce ai tras astfel de concluzii. Şi mai înţeleg că un om bogat, faimos şi interesant ca tine, devine o ţintă perfectă pentru orice femeie, spuse Ken cu cochetărie.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

Se opri, brusc, străfulgerat de o revelaţie.

— Ştii că singurul nor pe o distanţă de câteva mile e

cel care acum îţi umbreşte frumuseţea. Vrei să-mi spui ce e cu tine, întrebă simplu Ken.

Sandy trase aer în piept, făcându-şi curaj.

— Ştiu că e o prostie, dar nici pe această insulă de vis nu-mi pot scoate din cap că nu sunt decât garda ta de corp. Pari atât de diferit. Dacă ţi-aş putea explica…

Ken îi lăsă mâna.

— Aş da orice să te pot linişti. Cum aş putea să-ţi câştig încrederea?

— Nici eu nu cred că ştiu, admise femeia.

Mergeau liniştiţi la marginea junglei. Sandy încerca să-şi aducă aminte cum au început toate. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt…

Era oare ceva în neregulă cu ea? se întreba Sandy. Sau poate cu el? I se părea anormal ca el să rămână atât de calm când toată lumea în jur vorbea numai despre relaţia dintre ei doi. Dintr-odată, în memorie îi reveni momentul în care dăduse buzna în camera de serviciu de la Capitoliu.

De acolo a început totul, se lumină Sandy. Ken nu i-a explicat niciodată ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Se întoarse spre el, hotărâtă să lămurească lucrurile.

— Uite! strigă el încântat. Priveşte plaja! Ai mai văzut ceva atât de frumos în viaţa ta?

O luă la fugă printre palmieri.

— Vino, vreau să uităm de toate. Haide să înotăm.

Dintr-o mişcare, Ken rămase doar în pantalonii de pânză. Sandy îi tăie elanul proptindu-se în faţa lui.

— Aşteaptă, o clipă. N-am costum de baie.

Ken surâse strengăreşte.

— Nici eu, spuse el.

Dintr-odată Ken se eliberă de pantaloni, luând-o la goană spre ocean.

— Vino, strigă Ken. Apa e minunată.

— Eşti nebun? Dacă ne vede cineva? Sau dacă vreun

fotograi se ascunde printre palmieri?

— Atunci, să sperăm că va vedea partea amuzantă a lucrurilor.

— Eşti de-a dreptul nebun.

— Nu, nu sunt nebun. E ceva nativ.

— Să ştii că nu te voi urma. N-am nevoie de alte necazuri, îi spuse Sandy.

— Ai dreptate. Ar putea fi un rechin în această apă splendidă, o tachină Ken. Sau poate un monstru? Iar în cazul ăsta cred că am nevoie de protecţie.

Sandy rămase fără grai.

— O.K., ai învins.

În ţipetele de fericire ale lui Ken, Sandy se aruncă în apele liniştite ale oceanului.

De pe ţărm nu se mai zăreau acum decât două trupuri, ca două pete negre, care se uneau şi dispăreau de pe luciul apei, pentru a reveni după câteva secunde, contopindu-se din nou într-o lungă şi dureroasă îmbrăţişare.

Când se întoarseră în sat, din soare nu mai rămăsese decât o dungă roşiatică, undeva în depărtare, la orizont. Deasupra satului, o lumină se împletea cu ţipete puternice. Un adevărat spectacol era pe punctul de a începe.

După ce fuseseră primiţi cu toată ceremonia cuvenită unor stăpâni, Sandy şi Ken se treziră în mijlocul unor dansatori sumar îmbrăcaţi. Câţiva tineri băteau în tobele imense, căptuşite cu piele de animale. Dansurile erau de fapt ritualuri păgâne, cântece de mulţumire închinate zeilor.

Petrecură aproape până în zori, fără să simtă trecerea timpului. La un moment dat, Ken şi Sandy le dădură de înţeles gazdelor că sunt obosiţi. Fură conduşi în coliba unde se aflau bagajele.

— Cu siguranţă băştinaşii cred că suntem căsătoriţi, spuse Sandy, fără ca senatorul s-o poată auzi.

După o zi lungă şi zbuciumată, cei doi adormiră îmbrăţişaţi.

Capitolul 11

Părăsiră mica insulă imediat după micul dejun.

Pilotul părea că vrea să ofere la rândul lui un spectacol pe cinste, conducând când lin, când cu schimbări bruşte de direcţie.

Sandy era în al nouălea cer. Se afla pe bancheta din spate, ţinându-l de mână pe Ken.

— Nu v-am văzut aseară la spectacolul oferit de băştinaşi, domnule Duff. Nu v-aţi simţit bine? întrebă Sandy.

Ea observă cu surprindere pe faţa pilotului o expresie dezaprobatoare. Ken îi apăsă mâna, avertizând-o să nu mai spună nimic.

Pilotul îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu ştiam, domnule senator, că sunteţi căsătorit.

Sandy rămase fără glas.

— Eu, cum să spun, noi…

Vocea lui Ken calmă lucrurile

— Avem doar în intenţie acest lucru.

— Atunci, pot spune că sunteţi un om norocos.

— Mulţumesc, Duff.

Sandy îl privea năucită pe Ken. Bărbatul o trase uşor spre el, cu o expresie mai degrabă amuzată, sărutând-o cu putere.

Tânăra femeie nu avu timp să se gândească la remarcile pilotului sau la consecinţele acestora.

Întorşi pe insulă, cei doi îndrăgostiţi hotărâră să-şi mai acorde câteva ore. Se plimbară de mână pe străduţele aproape pustii.

Ken şi Sandy erau aşezaţi la masa unuia dintre cele mai distinse restaurante din zonă. Sandy fusese surprinsă când, ridicând privirile, îi zări în aceeaşi încăpere pe Amelia şi Kenneally. Surpriza era şi mai mare când realiză

că la aceeaşi masă se aflau soţii Hartmann.

Amelie făcea oficiile de gazdă, turnându-le în pahare.

— Tocmai am vorbit despre ceai cu proprietarul restaurantului, un indian din Bombay. Spune că-l aduce din Sri Lanka. O adevărată coincidenţă, nu-i aşa dragul meu Ken?

— Ce lume mică, spuse Ken cu ochii aţintiţi spre Hartmann.

— Proprietarul ne-a oferit o porţie din partea casei, continuă Amelia.

— E adevărat. Cred că am face bine dacă noi ne-am retrage, spuse Hartmann.

— Nici să nu vă gândiţi. Am avut o conversaţie excelentă.

— Da, tocmai am descoperit că avem o pasiune comună – fotografia, declară solemn Kenneally.

— Nu cred că mai e ceva de spus, mormăi indignat Hartmann. Vino, draga mea, se adresă el soţiei.

Aceasta îşi şterse buzele cu un şerveţel şi se ridică de la masă.

Amelia îi întinse un platou plin cu frunze de ceai.

— Uite. Astea sunt pentru dumneavoastră. Noi mai avem destule.

— Nu, asta nu putem accepta, protestă bărbatul.

După insistenţe repetate, doamna Hartmann luă farfuria, salută şi se îndepărtă la braţul soţul ei.

— Ce femeie! Ai putea crede că n-a mai mâncat de o săptămână. A devorat trei porţii de fructe de mare.

Amelia făcu un gest de dezgust cu mâna.

Kenneally şi Ken se ridicară în acelaşi timp.

— Pe noi ne scuzaţi. Am ceva de discutat cu Kenneally, spuse sec Ken. De fapt, trebuie să mă pun la punct cu cele petrecute în lipsa mea

Bărbaţii se ridicară încet de la masă, cu o reverenţă abia perceptibilă şi se îndepărtară.

— Vei afla şi tu în cele din urmă ceea ce trebuie să-i spun lui Sandy, zise cu cochetărie Amelia.

După expresia întipărită pe chipul femeii, Sandy înţelese că trebuia să fie vorba de veşti bune. În momentul în care Ken şi Fitz părăsiră încăperea, Amelia îşi vârî mâna, în buzunar scoţând o hârtie pe care o aşeză pe masă.

— Priveşte, şopti Amelia cu încântare, despăturind hârtia. În palma ei strălucea un superb inel cu diamant.

— O, draga mea, spuse Sandy uimită, sunt atât de fericită pentru tine. E vorba de căpitan, nu-i aşa?

— Eşti prima persoană căreia i-am împărtăşit micul meu secret. Thomas McCabe e un om atât de manierat… Am devenit atât de apropiaţi într-o perioadă de timp atât de scurtă.

Amelia îşi duse mâna la tâmple, ca şi cum ar analiza situaţia.

— I-am cerut un timp de gândire. Este un om atât de deosebit. Am luat inelul până mă voi decide. Este o moştenire de familie la care el ţine foarte mult. Mi-a spus că dacă voi putea să-l port pe deget, el va şti că voi fi mereu alături de el.

Îşi privi mâna cu încântare.

— Dar nu ştiu dacă pot face lucrul ăsta…

— De ce? Nu-l iubeşti? întrebă Sandy.

— Nu, nu e vorba de asta. Îl iubesc dincolo de orice îndoială. De aceea şi e atât de greu să mă decid.

— Îl iubeşti şi de asta îţi este atât de greu să te hotărăşti? repetă cu mirare Sandy.

Amelia îşi privi încă o dată inelul, fără să spună un cuvânt.

Sandy privi în jurul ei, încercând să vadă dacă tăcerea Ameliei era legată de apariţia unui intrus. La câţiva metri de ei stătea un indian curat îmbrăcat.

probabil proprietarul hotelului. Şi Harmann era

acolo, privindu-le cu insistenţă şi curiozitate pe cele două femei. În stradă, Ken şi Fitz îşi însoţeau vorbele cu gesturi largi. I se păru că, pentru o clipă, Ken îşi întorsese capul şi-i zâmbise. Doamne, cât de mult îl iubea, cât de mult ar dori să-l ia de mână şi să alerge împreună ca doi adolescenţi pe străzile prăfuite.

La un moment dat, Ken o zări şi-i trimise un sărut. Sandy zâmbi fericită şi-l văzu pe Hartmann cum urmărea atent schimbul de priviri dintre cei doi îndrăgostiţi. Voia să-i trimită la rândul ei o sărutare, dar se opri pentru a nu da naştere altor speculaţii.

Se întoarse către Amelia parcă luminată:

— Draga mea, ştiu exact ce se întâmplă cu tine. Ştiu de ce eziţi să-ţi dai consimţământul.

— Ştii?

— Sunt sigură, aşa cum sunt sigură că sunt singura persoană în stare să te înţeleagă.

— Spune-mi imediat, urăsc suspansul.

— Eşti fericită cu McCabe, nu-i aşa? Fericită cum n-ai mai fost de foarte, foarte multă vreme?

Amelia încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Vezi, tocmai asta e probirema.

— Nu înţeleg.

Sandy izbucni în râs.

— Amelia, draga mea, iartă-mă că trebuie să-ţi spun, dar eşti copleşită de vinovăţie la gândul că eşti atât de fericită. Şi adăugând numai pentru sine: „Este aceeaşi problemă ca şi în cazul meu doar că”.

Coborând vocea şi aplecându-se spre Sandy, Amelia declară:

— Oh, Sandy, ştiu că şi tu îl iubeşti pe Ken. Am simţit de la început că formaţi perechea perfectă. În cazul tău, orice sentiment de vinovăţie nu poate avea cauza decât în modul în care Hartmann şi Babs Teller încercă să-ţi scormonească viaţa personală. În cazul meu, fiind văduvă

de mai puţin de un an, am refuzat să mai fiu în preajma unui bărbat. Ai absolută dreptate şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta. Mi se părea că întinez memoria lui Marshall, dar acum ştiu că cel dintâi care s-ar fi bucurat că mi-am regăsit fericirea ar fi fost chiar el. Nu crezi că-i aşa draga mea?

— Ai dreptate, de o mie de ori ai dreptate, o aprobă Sandy cu însufleţire.

Ştia că aceste sentimente de vinovăţie care o tulburau atât pe Amelia erau cauza pentru o mare parte din necazurile ei. Nu putea să ascundă acest adevăr. Ştia că făcuse un lucru bun, eliberând-o pe Amelia de o povară pe care n-o merita. Lacrimi de fericire şiroiau pe obrajii tinerei femei, în timp ce văzu cum Amelia îşi puse inelul de pe deget.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii, murmură cu recunoştinţă Amelia.

Sandy simţi dorinţa s-o îmbrăţişeze, să-i spună că acum şi ea vede lucrurile în altă lumină. Cea adevărată. Dintr-odată zâmbetul îi împietri pe buze. Văzu cum, în partea cealaltă a încăperii, domnul Hartmann îşi bătea soţia pe spate. Aceasta refuză paharul de apă pe care bărbatul i-l întinse.

Doamna Hartmann încerca să spună ceva, dar gura i se schiminosi de durere. Femeia avea o paloare cadaverică.

Sandy fusese antrenată să facă faţă celor mai diverse situaţii, încât ştia precis cum trebuie să acţioneze într-un asemenea caz.

Fără a-i adresa un cuvânt Ameliei, Sandy sări de pe scaun, lovind un chelner în alergare, care scăpă platoul cu mâncare. Se afla în faţa celor doi.

— Nu te amesteca, urlă în panică domnul Hartmann. Sandy îl ignoră, aplecându-se asupra femeii.

— Doamnă Hartmann, dacă mă auziţi şi nu puteţi

vorbi, mişcaţi puţin capul.

Femeia deschise puţin gura fără a reuşi să spună un cuvânt.

— Nu vă fie teamă. Am să vă ajut, o asigură Sandy. Orbit de panică, domnul Hartmann încercă s-o bruscheze pe Sandy.

— Să nu te atingi de ea, auzi? Du-te de aici, urlă bărbatul.

Soţia sa alunecă în genunchi, bătu aerul cu braţele şi se prăvăli la pământ ca secerată. Majoritatea celor din restaurant înţeleseră că e o situaţie de urgenţă.

— Chemaţi o ambulanţă, se auzi de undeva.

Câţiva oameni se adunară în jurul femeii, dând sfaturi.

Sandy nu le dădu atenţie. Îngenunche în spatele doamnei Hartmann, cuprinzând-o de talie, ca într-o îmbrăţişare. Cu o mişcare bruscă o strânse cu putere de abdomen.

— Oh! exclamă doamna Hartman.

O bucată mare de mâncare fusese aruncată afară. Privi pierdută în jur, trase aer în piept şi se aruncă în braţele soţului ei. Pe jos se putea vedea o bucată mare de peşte şi un os nedigerat.

Dintr-odată, întreg restaurantul izbucni în aplauze. Proprietarul nu mai contenea să-şi ceară scuze de la familia Hartmann. Femeia îşi plimba privirile de la o persoană la alta, parcă pentru a-i asigura că totul e în regulă.

Amelia se grăbi s-o îmbrăţişeze pe Sandy, în timp ce, din stradă, Ken şi Kenneally priveau cu atenţie la ce se întâmpla în restaurant.

Proprietarul îi părăsi pe cei doi soţi, îndreptându-se spre Sandy:

— Cred că tocmai ai salvat viaţa acelei femei. Desigur, de acum încolo totul va fi din partea casei.

Capitolul 12

Soarele apunea când vasul opri în port. Sandy se afla pe punte, urmărind cu privirea formele Munţilor Tamavua. Purta o rochie albastră de satin cu dungi albe, pe care o cumpărase cu puţin înainte de îmbarcare. Şuviţele blonde îi fluturau în bătaia vântului de seară.

Se gândea la tot ceea ce se întâmplase în Fiji. Ştia că Amelia va petrece alături de căpitan acea seară, iar Ken urma să apară în câteva minute pentru a cina. În minte îi reveneau necontenit momentele petrecute împreună cu senatorul, mângâierile şi şoaptele lui fierbinţi…

— Doamnă, auzi în apropiere vocea răguşită a lui Hatmann. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut aseară.

— Nici nu e nevoie, spuse femeia continuând să privească munţii.

— Poate pentru dumneavoastră n-a fost ceva neobişnuit, dar vă sunt recunoscător. I-am povestit doctorului întreaga poveste şi mi-a confirmat că am avut mare noroc cu prezenţa dumneavoastră în acel restaurant. Spune că aş fi putut să-mi pierd soţia.

— V-am spus, în meseria mea am de-a face de multe ori cu astfel de situaţii.

— Sunteţi cel mai experimentat bodyguard de care am auzit. Iar senatorul trebuie să fie foarte mândru să aibă în apropierea lui pe cineva ca dumneavoastră. Să nu mă înţelegeţi greşit. Voiam să zic… se încurcă în explicaţii Hartman.

— Chiar nu e nevoie să vă explicaţi, spuse hotărât Sandy.

Fără să-i arunce vreo privire, bărbatul îşi duse mâna la buzunar de unde scoase o rolă de dimensiuni mici. Cu o mişcare scurtă i-o întinse tinerei femei:

— Am fost nedrept cu tine, spuse acesta. M-am lăsat convins de Babs Teller că o glumă nu poate afecta pe

nimeni. Oricum, nimeni n-a văzut negativele şi nici n-au fost developate, deşi poate aţi auzit altceva.

Înmânându-i negativele, Hartmann se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Sandy rămase fără replică, ţinând în mână rola de film.

Când îşi reveni, Ken se afla lângă ea.

— De acum înainte, nu va mai trebui să ne temem că am putea fi şantajaţi sau că numele noastre vor mai apărea în ziare.

— Asta e un lucru foarte bun, spuse Ken cu o voce inflexibilă.

— Vrei să păstrezi filmul ca amintire? spuse ea oferindu-i negativele. Poate îţi vor fi folositoare când îţi vei scrie memoriile.

Bărbatul izbucni în râs.

— Nu, mă gândesc să le folosesc în alt scop.

Cu o mişcare rapidă, mototoli negativele şi le aruncă peste bord.

— Pierdute pentru veşnicie, spuse Ken luând-o pe Sandy de braţ. Ţi-e foame?

— Nu prea.

— Asta e bine. Ce ai spune dacă ne-am întoarce în camera ta?

Ken o sărută tandru.

— Voi putea astfel beneficia de toată atenţia unui bodyguard, îi şopti el la ureche.

Voia să mai spună ceva, dar se simţea atât de împlinită lângă Ken, încât îşi spuse că orice cuvânt ar fi de prisos.

În timp ce se plimba în linişte la braţ cu senatorul, realiză că un vis e pe cale să i se împlinească.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, parfumul fin al bărbatului încă mai persista între aşternuturi. Dar Ken nu mai era lângă ea. Sandy făcu un duş, îşi puse o fustă uşoară care-i venea peste genunchi.

Se simţea eliberată şi fericită în timp ce cobora în camera de zi. Îşi trecea mâna prin părul frumos ondulat, gândindu-se că va servi un mic dejun copios, când ochii îi căzură pe un ziar aruncat într-un colţ. Bucuria îi pieri imediat.

Părea a fi un tabloid australian ieftin, unul dintre multele care ajungeau pe vas paraşutate de un elicopter.

De obicei, Sandy nu le acorda niciun fel de importanţă, dar de data aceasta atenţia îi fu atrasă de un titlu aflat pe prima pagină. O străbătu un sentiment de furie şi dezgust când citi un titlu cu litere de-o şchioapă:

Pilotul senatorului a declarat: „I-am transportat pe senator şi pe blonda sa însoţitoare la capătul unei nopţi de pasiune”.

Cuvinte îi jucau în faţa ochilor. Buzele îi tremurau în timp ce parcurgea articolul în care era descrisă cu lux de amănunte idila pe care o trăise alături de Ken în Fiji.

— Dumnezeule, cum poate fi târâtă în noroi o zi atât de frumoasă, o noapte minunată petrecută alături de persoana iubită, murmură ea cu ochii în lacrimi. Nu reuşi să parcurgă decât un sfert din articol înainte de a simţi că ceva greu îi apasă pieptul, lăsând-o fără aer.

Uşa se deschise în spatele ei. Sandy lăsă ziarul să-i cadă din mână şi se întoarse spre musafir. Ken intră, având aerul unui om fericit. De data aceasta era

Îmbrăcat lejer, cu un pantalon subţire de bumbac şi un tricou albastru, cu guler. Bărbatul nu sesiză îngrijorarea care se citea pe faţa lui Sandy. O cuprinse tandru în braţe, sărutând-o pe obraz:

— Cred că trebuie să-ţi dau o veste grozavă, spuse Ken cu vădită satisfacţie. Am auzit că peste numai câteva zile întreaga companie de cinema va părăsi vaporul şi odată cu ei şi Babs Teller. Nu mai trebuie să aşteptăm decât până la Sydney şi vom putea apoi respira uşuraţi. Se pare că finanţatorii au dat faliment, aşa că de azi orice

filamare va fi întreruptă. O adevărată dramă, nu crezi? glumi bărbatul.

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Credeam că este exact vestea pe care o aşteptai, reluă el. Să scapi cât mai repede de Babs. Dar ce s-a întâmplat? Mi se pare mie sau eşti pe cale să izbucneşti în lacrimi?

Sandy se dădu un pas înapoi, arătându-i titlul din ziar

— Uite. Ştiam că vor mai urma şi alte episoade…

— Oh, deci asta e, spuse Ken pe un ton neutru. Se pare că bătrânul nostru pilot nu s-a putut abţine să nu vorbească. Probabil că n-a rezistat tentaţiei de a fi în centrul atenţiei, spuse liniştit Ken.

— Cine să fie în centrul atenţie? I se auzi ca un ecou vocea mirată a femeii. Probabil că reputaţia ta nu va avea de suferit, în fond lumea te ştie drept un cuceritor, dar cariera mea e ruinată. Chiar nu-ţi pasă de asta? Nu înţelegi că e la fel de grav ca şi când Hartmann ar fi publicat acele poze? Nu înţelegi cât de mult rău îmi face această, această…?

— Bârfă ordinară? o ajută Ken.

— Asta vrei tu să crezi, spuse Sandy cu furie. Nu-şi putea crede ochilor şi urechilor. Putea fi Ken Rexford atât de nepăsător? Acest articol era un simplu motiv de haz pentru un politician versat ca senatorul Rexford? Câtă nechibzuinţă din partea lui să trateze astfel un lucru atât de grav, care i-ar putea afecta atât de mult cariera, se gândi Sandy.

— Nu pot să cred că tratezi lucrurile atât de superficial, rupse Sandy tăcerea.

— Cum ai vrea să reacţionez? Gândeşte pozitiv, iubita mea!

— Da, dar…

— Uite, Sandy, spuse bărbatul ridicând vocea. Dacă mai poţi avea încredere în mine câteva zile, îţi voi explica

totul. îţi promit că ne vom repara reputaţia, a ta şi a mea. Peste câteva minute voi avea o întâlnire importantă cu Fitz şi Harvey, după care va trebui să trimit o notă telegrafică de maximă importanţă. Poţi să ai încredere în mine?

— Dă-mi un singur motiv, unul singur.

— Sandy, draga mea…

Dar tânăra femeie simţea cum o furie fără margini o cuprinde:

— Cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Cum îndrăzneşti? Nu vreau să mă tratezi ca pe o femeie uşoară, care vine şi pleacă din viaţa ta atunci când vrei!

Pentru o clipă, îi veni să-l pălmuiască şi să-i întoarcă spatele pentru totdeauna. În schimb, se răsuci pe călcâie, nedorind să-i ofere satisfacţia de a o vedea plângând. Se opri în pragul uşii, nehotărâtă. Ken făcu un pas către ea, rămânând în aşteptare:

— Sandy, te rog…

Femeia se întoarse înspre el, cu faţa luminată de un zâmbet amar:

— Deci, ne-am înţeles, ţipă ea dintr-odată. Trânti cu putere uşa în urma ei, lăsându-l pe Ken fără replică.

— Sandy…

De dincolo, nu se auzi niciun răspuns.

— Sandy, te rog…

Femeia stătea de cealaltă parte a uşii în tăcere, ascultând bătăile în uşă. Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji.

— Sandy… majordomul tocmai mi-a adus un mesaj. Trebuie să plec. Operatorul radio e pregătit. Vorbim când mă întorc.

Sandy nu spuse un cuvânt. Totul îi părea foarte clar. Când vor ajunge la Sydney, îşi va prezenta demisia. îl va suna pe Foster Milner la Washgington şi-i va transmite că nu mai poate fi garda de corp a senatorului.

Capitolul 13

Sandy rămăsese închisă în cabină, în timp ce în celălalt colţ al vaporului, Ken se afla într-o reuniune importantă. Nici măcar prezenţa Ameliei nu reuşi să o facă să se simtă bine.

— Am auzit că e şi un preot printre pasageri, spuse Amelia de cealaltă parte a uşii. Eu şi căpitanul ne-am decis, aşa că tu vei fi domnişoară de onoare.

— Minunat, spuse Sandy. Deschise uşa, îşi sărută prietena pe obraji, apoi, la fel de rapid, închise uşa la loc.

— Voi fi acolo cu siguranţă… mâine, spuse Sandy în timp ce se urca în pat.

Sandy nu dădu atenţie nici unuia dintre vizitatori. O ignoră pe femeia de serviciu care voia să schimbe lenjeria de pat. La un moment dat, hotărî să pună la uşă tăbliţa pe către se putea citi „Nu deranjaţi”.

Celor mai insistenţi le strigă că nu se simte bine şi nu vrea să vadă pe nimeni.

Când se trezi, Sandy realiză că a adormit nu doar toată noaptea dar şi dimineaţa şi o bună parte din după-amiază. Nunta avea să înceapă în mai puţin de o oră.

Îşi făcu un duş rapid şi îmbrăcă cea mai elegantă rochie pe care o avea. Lungă, din mătase naturală, care-i scotea în evidenţă trupul zvelt şi bine conturat. În timp ce-şi potrivea, în oglindă, părul blond care-i cădea liber peste umeri, i se păru că niciodată cuvintele pe care i le spusese lui Ken cu doar o seară înainte nu erau mai adevărate:

— Sandy O’Hara, nu trebuie decât să te priveşti în oglindă o secundă ca să-ţi devină evident faptul că un bărbat precum Ken nu se poate gândi la tine decât ca la o aventură de o noapte. Cu siguranţă, eşti frumoasă, dar cu ce te deosebeşti de acele tinere în compania cărora senatorul poate fi văzut aproape în fiecare seară la petrecerile mondene şi de afaceri? N-ai niciun motiv să te gândeşti că ai putea deveni vreodată doamna Ken Rexford. Nici măcar unul… îşi încheie Sandy monologul.

Se întoarse în cabină. Imaginea Ameliei alături de căpitanul McCabe îi apăru în minte. Era bucuroasă că o persoană care-i era dragă avea o a doua şansă la fericire. Părăsind cabina, îşi spuse cu tristeţe:

— Nu voi avea niciodată parte de asemenea fericire.

Străbătând culoarul, privirile îi fură atrase de un morman de ziare mototolite. Le privi pentru o secundă, descoperind titlul care o supărase atât de mult cu o seară înainte. Decise să nu-i mai acorde nicio atenţie.

Ceremonia urma să aibă loc în aer liber, în apropierea piscinei, deoarece era locul cel mai larg de pe vas. Undeva în depărtare, se vedea portul Sydney, unul dintre cele mai spectaculoase din întreaga lume. Sandy se grăbi să-şi ia locul care i se cuvenea în această ceremonie.

Toată lumea era îmbrăcată în haine de gală. Chiar şi marinarii şi ospătarii purtau uniformele cele mai bune.

Era o zi superbă, cristalină. De unde se afla, Sandy putea vedea portul înţesat de nave luxoase şi oameni care mişunau în toate direcţiile. Cu cât înaintau, blocurile înalte de zeci de metri, şi clădirile arhitecturale se dezvăluiau privirilor tinerei femei, oferindu-i un spectacol unic. Încet, încet, descoperea o lume nouă. Era, desigur, o panoramă ideală pentru o nuntă.

Toată lumea bună era adunată în jurul piscinei, începând cu Babs Teller, care îşi nota ceva grăbită, şi terminând cu Rose, Miles şi restul actorilor. Ken, în rolul de cavaler de onoare, purta un costum sobru, negru cu mici dungi albe.

Cu puţin înainte ca ceremonia să înceapă, Ken îşi făcu loc lângă Sandy:

— Încă nu este târziu pentru o nuntă dublă, spuse el râzând.

Tânăra femeie îl privi furioasă, întorcându-i spatele.

— Nu cred că aşa ar trebui să se poarte o domnişoară de onoare cu cavalerul său, continuă Ken, luând-o discret

de braţ.

Sandy îi zâmbi. Încurajat, Ken o sărută.

— Nu vezi că e toată lumea de faţă? N-o vezi pe Babs cât de sârguincioasă notează totul?

— Cui îi pasă? Crezi că există cineva care crede poveştile ei? în plus, cred că sunt alte lucruri mai importante de citit în ziare, în zilele astea, mai ales, spuse Ken impasibil.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Nu vreau să mai apară numele meu în niciun scandal. Se desprinse de lângă bărbat cu intenţia de a pleca.

— Hei, Sandy, parcă erai aici cu o misiune. Trebuia să stai mereu în preajma mea ca o gardă de corp ce eşti.

— De ce? Cred că sunt singura persoană de pe acest vas care ţi-ar putea pricinui vreun rău, spuse Sandy în timp ce se îndrepta spre locul unde avea să se desfăşoare ceremonia.

Amelia părea mult întinerită într-o rochie deschisă la culoare care se asorta cu părul ei puţin alb pe la tâmple.

— Cum arăt? se interesă mireasa.

— Eşti încântătoare, o asigură Sandy.

— Şi tu, draga mea. Cu o mişcare, îi agăţă lui Sandy o floare în piept.

— E o tradiţie în familia noastră ca la nuntă fiecare invitat să poarte ceva alb, spuse Amelia cu emoţie.

— Acum sunt în regulă, spuse încântată Sandy.

— Eşti sigură?

— Ai căpătat sindromul miresei de dinaintea nunţii. Fii sigură că toată lumea e fericită pentru tine.

Amelia o prinse pe Sandy de umeri şi o privi adânc în ochi:

— Sandy O Hara, în urmă cu câteva zile mi-ai dat sfaturile care m-au adus pe calea cea bună. Acum vreau să-ţi întorc acest bine pe care mi l-ai făcut dându-ţi, la rândul meu, un sfat. Nu lăsa grijile şi sentimentele de

vinovăţie să stea în calea fericirii tale. Acel bărbat cu care ai fost căsătorită, ar fi fost de acord cu mine.

— Dar…

— Niciun dar, o întrerupse Amelia. Ştiu ce vrei să spui. Eşti stânjenită de tot scandalul care s-a declanşat

În presă. Eşti îngrijorată că fratele meu tratează aceste lucrurile prea superficial. Puţină publicitate negativă nu e un capăt de lume. Cred că a avut dreptate ziaristul care a spus despre Ken că este un Zorro al politicii moderne. Cred că înţelegi ce vrea să spună asta…

— Cred…

— Vrea să spună că sunt mulţi ochi aţintiţi asupra fratelui meu. De aceea îi convine ca ei să fie atenţi mai mult la reputaţia lui de playboy decât la alte lucruri mai importante. Este doar un paravan, înţelegi?

— Dar, totuşi…

Orchestra începu să cânte.

— Niciun dar… spuse Amelia. îţi sugerez să faci acelaşi lucru pe care m-ai sfătuit să-ll fac eu însămi. Ascultăţi inima, Sandy!

Probabil că Amelia are dreptate, iar acum mi-a dat binecuvântarea ei, se gândi Sandy.

Îl văzu pe Ken care stătea câţiva metri mai încolo cu privirile fixate către cele două femei. Ultimele cuvinte ale Ameliei îi veneau neîncetat în minte. Ce ar fi dacă, totuşi… dar nu reuşi să-şi ducă gândul până la capăt.

Auzi ca prin vis cum preotul îi declară pe căpitan şi pe Amelia soţ şi soţie. Când acesta îşi luă mireasa în braţe pentru un sărut prelung, toată lumea scoase exclamaţii de bucurie. În timp ce se îndrepta spre camera de zi, Amelia aruncă buchetul de flori în direcţia lui Sandy care-l prinse cu o mişcare precisă.

Stânjenită, se întoarse spre Ken, sperând să găsească o îmbărbătare în zâmbetul lui. Spre dezamăgirea ei, îl văzu dispărând alături de Kenneally, care avea o înfăţişare

gravă. În timp ce majoritatea invitaţilor se refugiau în camera unde urma să aibă loc dineul oferit de miri, Sandy hotărî să se retragă în camera ei. Fără Ken, nu vedea niciun motiv să sărbătorească.

Capitolul 14

Cum a putut să nu vadă în stiva de ziare din faţa uşii sale tocmai acea telegramă?

Aproape cu furie, o despături şi citi mesajul:

„Sosesc la Sydney. Data de 19 Orele 16: 00, Foster".

Femeia era răvăşită de acest mesaj primit de la fostul ei şef din Serviciile secrete. Realiză că se aflau în data de 19. Impacientată, îşi aruncă ochii pe ceasul de pe noptieră. Indica ora 16: 10. Asta însemna că Foster urcase deja la bord. Ce şi-a imaginat când a văzut că nu-l aştept? se gândi Sandy sărind din pat.

Năvăli în camera de zi şi într-o clipă se afla pe punte. Era aproape sigură că vizita lui Foster avea un singur scop: s-o anunţe că fusese concendiată. Şi asta, desigur, din cauza dezvăluirilor pe care le făcuse Babs Teller şi care probabil strâmiseră mare vâlvă la Washington. Ei bine, îşi spune femeia în gând, o să-l scutesc de această neplăcere şi-mi voi prezenta eu singură demisia.

Se hotărî să-l aştepte pe punte. Nu voia să dea impresia că are remuşcări faţă de cele petrecute în timpul croazierei şi că ar fi nerăbdătoare să-şi ceară iertare.

— Te rog doar să nu plângi, îşi spuse Sandy.

O mulţime de pasageri şi vizitatori se îngrămădeau pe pasarelă într-un du-te-vino de nedescris. Printre ei, nici urmă de Foster Milner, omul care-i încredinţase această misiune.

Îi văzu pe actori. Babs Teller cu o servietă, îi făcu cu mâna, adresându-i-se:

— La revedere, draga mea. Transmite-i salutări senatorului.

Sandy ridică o mână, dar gestul i se frânse la

jumătate. Era uimită de neobrăzarea ziaristei. După ce mi-a distrus cariera, are tupeul de a mi se adresa ca unei prietene.

Miles şi Rose se pregăteau să părăsească vasul. Actorul îi făcu un gest amical cu mâna:

— …să mă cauţi negreşit. Am un contract pentru tine. Am vorbit… strigă actorul, vorbele pierzându-i-se în mulţime.

— Fără publicitate, acest lucru n-ar fi fost posibil, o strigă şi Rose.

Mirată, Sandy trebui să le mulţumească şi să le promită că îi va căuta. Se pare că lucrurile au mers excelent pentru toţi, mai puţin pentru mine, îşi spuse Sandy.

În mijlocul unui grup de oameni, foarte probabil însărcinaţi cu protecţia şi paza, se aflau doi bărbaţi foarte înalţi, cu barbă, îmbrăcaţi cu hainele tradiţionale ale locuitorilor din Mauristan.

Deşi nu mai era la curent cu ce se întâmpla în lume, deşi nu mai citise ziarele, Sandy intui că aceşti oameni erau personajele centrale ale războiului de care toată lumea vorbea la Washington înainte de îmbarcarea ei. Ce căutau aceşti oameni la Sydney, pregătindu-se să urce pe un vas de croazieră?

Sandy se opri ca paralizată. îl recunoscu pe Foster Milner mergând alături de cei doi. Iar în apropiere îl zări pe colegul său, Gus Flowers.

Femeia urmărea cu atenţie grupul de oameni care se îmbarcau. Imediat, acesta fusese luat cu asalt de jurnalişti. Spre mirarea sa, observă că grupul în care se afla şi fostul său şef se îndrepta spre cabina senatorului.

În timp ce treceau pe lângă Sandy, doar Foster se învrednici să-i arunce o privire solemnă:

— Ai făcut o treabă excelentă, zice acesta în treacăt. În acelaşi timp, Gus se mulţumi să zâmbească.

Ajunşi în faţa uşii senatorului, Foster bătu de două ori scurt. Kenneally deschise uşa. După o secundă, Ken apăru în pragul uşii. Senatorul îi îmbrăţişă călduros pe cei doi bărbaţi din Mauristan, poftindu-i înăuntru.

Sandy rămăsese fără grai. Privea năucită către uşa păzită cu străşnicie de gărzile de corp ale înalţilor oficiali.

— Îmi pare bine că te văd, spuse vesel Gus apărut dintr-odată lângă ea. Ai făcut o treabă pe cinste.

— Poţi fi sigur de asta, spuse Sandy imaginându-şi scandalul pe care trebuie să-l fi provocat la Washington.

— Cum? se miră Gus.

— O da, şi când te gândeşti că totul a pornit de la ziarista aceea, Babs Teller.

— Ei asta-i bună se miră Gus. Tocmai a publicat un material care a făcut vâlvă şi în care recunoaşte că a inventat toate poveştile publicate în ultima vreme pentru a ajuta guvernul american. Chiar nu ştii nimic despre asta?

— Habar n-am. N-am mai citit ziarele de multă vreme, spuse Sandy zăpăcită de cuvintele lui Gus. Dar tu şi cu Milner ce căutaţi aici împreună cu reprezentanţii din Mauristan?

— Chiar nu ştii nimic? repetă bărbatul.

— Dacă nu-mi spui totul cât mai repede… spuse ameninţător Sandy.

Gus schiţă un zâmbet, apoi declară pe un ton conspirativ:

— Nu ţi-a vorbit nimeni despre rolul pe care senatorul l-a jucat în instaurarea păcii în Mauristan? Chiar în acest moment, în spatele acelor uşi, cele două facţiuni rivale semnează tratatul de pace. Din acest motiv, eu şi Milner suntem aici, la Sydney. Am lucrat alături de Ken timp de mai multe luni fără ca nimeni altcineva să ştie. A fost un scenariu perfect. Acest război care a sporit tensiunile între SUA şi Rusia s-a terminat cu bine, cu marele ajutor al senatorului. Practic, totul a fost bine pus

la punct.

— Vrei să spui, călătoria, întâlnirile din Fiji şi Hawaii?

— Sigur. Naţiunile Unite au trimis în urmă cu câteva zile o echipă pentru a verifica dacă pământul a fost împărţit în mod echitabil între taberele din sud, respectiv nord. Războiul a fost oprit, iar compania senatorului se va ocupa de exploatarea petrolului din zonă. Din această cauză, Ken a fost nevoit să renunţe, cel puţin pentru o vreme, la politică.

Lui Sandy nu-i venea să creadă ce auzea. Dar Gus continua nestingherit:

— Chiar nu ştiai nimic? Probabil că asta face parte din politica lui Milner ca gărzile de corp să nu ştie mai mult decât strictul necesar.

— Politica, zici?

— Oricum, am aflat cât de bine te-ai descurcat în două situaţii limită.

Apoi, cu o lumină ciudată în ochi:

— Te pomeneşti totuşi că prima poveste a lui Babs Teller, romanţa aceea dintre tine şi Ken, idila de pe insula tropicală, te pomeneşti că a fost adevărată.

Sandy simţea mânie şi indignare, deopotrivă:

— Asta rămâne de văzut, i-o reteză ea lui Gus.

— O.K. Te las! Sper să ne vedem mai încolo.

Femeia era descumpănită. În sfârşit, aflase adevărul. Ştia foarte precis de ce-i acordase Ken atâta atenţie, de ce făcuse dragoste cu ea. Ştia, de asemenea, de ce senatorul n-a fost supărat atunci când Babs Teller a publicat acele articole. Nu fusese nimic real, ci doar un scenariu. Ken încercase să atragă atenţia presei şi să facă din legătura lui cu Sandy subiectul principal al ziarelor de scandal. Fusese paravanul perfect, de asta era sigură.

Dintr-odată, uşa cabinei lui Ken se deschise larg. Presa năvăli pentru a-i imortaliza pe cei trei ambasadori ai

păcii. Ken răspundea cu amabilitate şi răbdare tuturor întrebărilor.

Furia puse stăpânire pe Sandy. îl văzu pe Milner înaintând prin mulţime spre ea. Cu siguranţă, acum nu i se va mai cere demisia. Tocmai de aceea, femeia era decisă ca să facă ea însăşi acest pas.

— Sandy O'Hara, spuse Milner cu afecţiune. Ne-ai făcut să fim mândri de tine. Cred că meriţi să te odineşti pentru tot restul croazierei. Ca şi senatorul, de altfel. Ia-o ca pe un concediu cu plată. L-am rugat pe Gus să fie garda de corp a lui Ken.

— Îţi mulţumesc.

Fostul şef îi zâmbi şi se întoarse pentru a răspunde interpelărilor unor ziarişti.

Sandy se simţea la capătul puterilor. îşi făcu loc prin mulţime spre cabina sa.

Văzând un teanc mare de ziare, le ridică grăbită şi trânti uşa în urma ei.

Aşeză ziarele pe podea şi rămase absentă cu privirile pe pereţi. Ce trebuia să facă? în fond, îşi petrecuse două luni alături de un om care o folosise fără scrupule pentru a-şi atinge scopurile. Nu fusese decât o momeală pentru presă şi nimic mai mult. Aceste gânduri o epuizau. Când brusc, uşa fu dată la perete şi Ken apăru în prag.

Capitolul 15

— Ce vrei? spuse Sandy cu ostilitate. Am impresia că de acum înainte te vei putea descurca şi singur. Locul e plin de gărzi de corp, de altfel.

Dar Ken stătea impunător, privind-o drept în ochi.

— Ziarele… începu Ken, n-ai citit niciunul nu-i aşa? întrebă el cu duioşie.

— Nu vreau să citesc lucruri inventate despre o blondă sexy şi nici ştiri despre oameni care aduc pacea în lume. Pur şi simplu nu mă interesează.

— Ţi-am promis că voi clarifica lucrurile atunci când

totul se va sfârşi. Vocea lui Ken era a unui om epuizat dar mulţumit. Se aşează lângă ea pe pat.

— A fost extrem de important ca nicio persoană de pe acest vas, în afara lui Fitz şi Harvey, să nu ştie care e de fapt misiunea mea. Nimeni nu trebuia să aibă nici cea mai vagă idee la ce folosesc acele întâlniri pe care le-am avut.

— Nici măcar propriul său bodyguard?

— Nici măcar. Nici Amelia, care bănuia anumite lucruri. Nu i-am dezvăluit adevăratul motiv al acestei călătorii. Aceste negocieri au fost încheiate cu succes pentru că s-au făcut departe de ochii presei şi într-un loc neutru.

— O, nu, nu mă poţi duce aşa. Presa a stat deoparte de misiunea pentru că tu i-ai pus pe o altă pistă. Ai oferit suficiente informaţii ziarelor de scandal, despre cum ai avut o relaţie cu o femeie blondă, despre cum ai făcut dragoste cu ea în inima junglei, se răsti Sandy.

Ken nu spuse nimic. O cuprinse după umeri.

— Sandy, ascultă-mă! Nu pot, din păcate, nega că ai pe undeva dreptate. A fost ideea lui Harvey să momim presa cu o poveste de dragoste. Când a spus că ne-a văzut din elicopter făcând dragoste, nu era sigur de acest lucru. Dar i-a plăcut ideea. Apoi, Harvey a avut ideea să-i furnizeze unui jurnalist american important informaţii picante despre noi. Strategia a funcţionat perfect. Presa a tras concluzia că singurul meu scop în această croazieră eşti tu.

— Deci, te-ai folosit de mine pentru a-ţi împlini ambiţiile politice, conluzionă Sandy cu amărăciune.

— Nu a depins de mine, Sandy. A fost doar ideea lui Harvey. Iar Babs Teller a fost de acord să intre în joc. Din acel moment, n-am mai putut face nimic pentru a-ţi proteja reputaţia. Apoi, lucrurile au început să se complice: telefoane, mesaje şi toate celelalte. Cât despre ceea ce s-a întâmplat în Fiji… sunt gata să admit că, printr-o

conjunctură, totul s-a transformat într-o momeală pentru presă. Dar eram sigur că foarte curând voi avea ocazia să îndrept lucrurile.

— Să îndrepţi lucrurile, acum când reputaţia mea a fost pătată cu noroi, replică mânioasă Sandy.

— Dacă n-ai citit ziarele pe care văd că le ai în cabină, înseamnă că nici nu le-ai deschis. Şi atunci n-ai avut cum citi mesajele pe care ţi le-am strecurat în interiorul paginilor, spuse Ken resemnat.

— Despre ce mesaje vorbeşti? întrebă mirată Sandy.

Ken se aplecă, luă câteva ziare, le scutură şi, spre surprinderea ei, din ele căzură mai multe bileţele scrise de mână.

— Priveşte, spuse sec Ken, ridicând unul dintre bileţele. îmi pare rău că a trebuit să afli ultima toată această poveste. Şi mai ales că ţi-am rănit sentimentele. Nu am vrut să se întâmple aşa. Nu am plănuit nici să mă îndrăgostesc de tine ca un puştan. Ca să nu mai vorbesc de insistenţele lui Kenneally pentru a-ţi cere mâna cât mai curând.

— Dragoste? Căsătorie? bâigui Sandy.

— Citeşte mesajele pe care ţi le-am scris. Uite-le aici.

Sandy văzu că toate conţineau acelaşi mesaj: „Fii soţia mea. Fii soţia mea! Iubita mea Sandy, fii soţia mea”.

Bărbatul îi cuprinse talia cu mâna. Priveau acum pe fereastră luminile portului şi forfota oamenilor de pe punte.

— Hotelurile pe care intenţionai să le construieşti sunt tot o invenţie pentru presă?

— Nu, zâmbi Ken. Într-o zi, ne vom ocupa şi de asta. Mai întâi trebuie să ne luăm toate măsurile că nu vom perturba viaţa oamenilor.

O sărută, mai întâi tandru, apoi cu o pasiune din ce în ce în ce mai intensă. Sandy se simţea în al nouălea cer, văzând cum în ochii bărbatului străluceau luminile

dragostei.

— Mai am o singură întrebare, Ken. Atunci, când ne-am întâlnit prima oară în camera de serviciu de la Capitoliu. De ce m-ai sărutat?

— A fost lucrul cel mai înţelept, mai spontan şi iraţional pe care l-am făcut în viaţa mea.

Sfârşit